

မြေလတ်မောင်မြင့်သူ ဝတ္ထုတိုငါးဆယ့်

ကဗျာနှလုံးသားနှင့် ဝတ္ထုတိုလိပ်ပြာ

ကျွန်တော် ဝတ္ထုတိုသမားမဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်လည်း ဝတ္ထုတိုဆရာဟု ခံယူဝံ့ရန် လိပ်ပြာမသန့်ခဲ့သည် မှာ ယနေ့ထက်တိုင်ဖြစ်ပါသည်။ ။

ပြောရရင် ကျွန်တော့်ကို စာရေးဆရာအများ စုနှင့် စာချစ်သူ အများ စု သိကြသည် မှာ ကဗျာရေးသူ၊ ကဗျာဆရာဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ကဗျာနယ်ပယ်တွင် ကျင်လည်ခဲ့သည် မှာ လည်း နှစ်ပေါင်း ၄၀ ကျော်ခဲ့ပါပြီ။ ကဗျာကို ချစ်ခဲ့မိသည် မှ စ၍ ဘယ်ကဗျာ အမျိုးအစားမဆို အကုန်ရေးခဲ့သည်။ ။

ကဗျာဆိုသည် မှာ အနုပညာပစ္စည်းတစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။ ကဗျာသည် ဝါဒမဟုတ်။ ကဗျာသည် အနုပညာ။ ထို့ကြောင့် ဂန္ထဝင်ကဗျာတွေ ရေးခဲ့သည်။ နောက်တော့ ကလေးကဗျာတွေပါ ရေးခဲ့သည်။ ကလေးကဗျာရေးတော့ ပို၍ အသိအမှတ်ပြုခံရသည်။ ။

ကဗျာရေးသက် ၁၅ နှစ်တွင် ‘ကြက်တောင်စည်းနဲ့ မစံပယ်’ ကလေးကဗျာစာအုပ်ဖြင့် ၁၉၈၇ ခုနှစ်အတွက် အမျိုးသားစာပေဆုရခဲ့သည်။ ။

သည် လိုဖြင့် နှစ်ပေါင်း ၂၂ နှစ်ခန့် မဂ္ဂဇင်းမျိုးစုံတွင် ကဗျာတွေရေးရင်း
ခြေဆန့်ခဲ့သည်။ သည့်နောက် သည် မျှနှင့် အားမရနိုင်ဘဲ FREE VERSE
ခေါ် လွတ်လပ်ကာရန် သဘောပါသည့် လွတ်လပ်ကဗျာတွေ ရေးခဲ့သည်
။

ထိုသို့ဖြင့် ရွှေအောင်လံ၊ ရုပ်ရှင်အောင်လံ တစ်ခေတ်တွင် လွတ်လပ်
ကဗျာတွေကို အားကောင်းမောင်းသန် ရေးဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

ထိုသို့ ရေးအားကောင်းနေဆဲ ၁၉၉၂ ခုနှစ်တွင်
စာပေဗိမာန်စာမူဆုပြိုင်ပွဲတွင် ကဗျာဘာသာရန် စတင် ပါဝင်လာပါသ
ည်။ ။ တစ်သက်လုံး ဘာပြိုင်ပွဲမျှ မပြိုင်ခဲ့သော ကျွန်တော်သည် ပထမ
ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ပြိုင်ပွဲဝင်ခဲ့သည်။ ။ ပထမဆု ရခဲ့သည်။ ။ ၁၉၉၃ ခုနှစ်
တွင် စာပေဗိမာန်ကဗျာ ဝင်ပြိုင်ဖြစ်ပြန်ပါ၏။

ဒါကိုသိသော ကဗျာနောင်တော်ကြီး တစ်ဦးက ‘မင်းကို ဘယ်သူက
နှစ်နှစ်ဆက်တိုက် ဆုပေးမှာ လဲကွာ’ ဟု သတိပေးပါသည်။ ။ ဆုထွက်
လာတော့ ကျွန်တော်ပဲ ပထမဆု ရပြန်ပါသည်။ ။

၁၉၉၄ ခုနှစ်တွင် ကဗျာတစ်အုပ် ရေးဖြစ်ပြန်ပါသည်။ ။ စာပေဗိမာန်
ဆု ဆက်ပြိုင်ရန် မသင့်ဟု ယူဆ၍ ပခုက္ကူ ဦးအုန်းဖေ
စာမူဆုကဗျာအဖြစ် ပြိုင်ပွဲခေါင်းစဉ် ပြောင်း၍ ပြိုင်ဖြစ်ပါသည်။ ။ ဆုထွ
က်လာတော့ ကျွန်တော်ပဲ ပထမဆုရပြန်ပါသည်။ ။

နောင်တော် ကဗျာဆရာ မောင်ယဉ်မှူးက ‘သုံးနှစ်ပြိုင် သုံးခါ ပထမ၊
ကဗျာ ကျော်ဟိန်း ဖြစ်သွားပြီ’ ဟု ထောမနာပြုပါသည်။ ။

သည့်နောက် ကဗျာပြိုင်ပွဲများ စွာ များ စွာ။ ရခဲ့သည့် ဆုတွေလည်း
များ စွာ များ စွာ။ ဘယ်အတန်းမှာ မှ ဝအောင်မနေခဲ့ရသော၊
ဘယ်ကျောင်းမှာ မှ နှစ်ကုန်အောင် မနေခဲ့ရသော ကျွန်တော်၏ ကျောင်း

သားဘဝတွင် ဘာထူးချွန်မှုမျှ မရှိခဲ့။ ထိုခံစားခဲ့ရသော ဘဝအားနည်းချက်ကို ကဗျာဆရာဘဝတွင် အားစမ်းကြည့်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပါ၏။

ဆုကို အရသာခံပြီး တသသ ပြောပြနေခြင်း မဟုတ်သလို ထိုဆုမျိုးတွေကို ရအောင် ယူပြီးခါမှ လိပ်ပြာ မလုံသလို ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောထားသည့် လူစားမျိုးထဲတွင် လည်း ကျွန်တော် မပါဝင်ပါ။

ကျွန်တော်ကတော့ ရှင်းပါသည် ။

လိပ်ပြာသန့်စွာ ရေးခဲ့သည် ။

လိပ်ပြာသန့်စွာ ပြိုင်ခဲ့သည် ။

လိပ်ပြာသန့်စွာ ရခဲ့သည် ။

ထိုကြောင့် လိပ်ပြာသန့်စွာ ယူခဲ့သည် ။

ဤသည် မှာ ကျွန်တော် လျှောက်လှမ်းခဲ့သော ကဗျာလမ်းခရီးတစ်ပိုင်းတစ်စ ဖြစ်သည် ။

သည့်နောက် ကဗျာလမ်းကြောင်း တစ်မျိုးပြောင်းကြည့်သည် ။ တစ်ဆစ်ချိုးကြည့်သည် ။ ကဗျာအနုပညာကို တစ်ချိုးကွေ့ခြင်းလည်း ဖြစ်သည် ။ အသစ်ကဗျာ။ ကဗျာအသစ်။ ခေတ်ပေါ်ကဗျာကို လိုက်စားပြီး ကဗျာအမြင်ကို တစ်ဆင့်မြှင့်ကြည့်မိသည် ။ ကဗျာခြေလှမ်းကို တစ်လှမ်းတိုး လှမ်းကြည့်မိသည် ။ ရရှိသည့် ရလဒ်က စိတ်မကောင်းစရာပါ။

မော်ဒန်သမား၊ သို့မဟုတ် ခေတ်ပေါ်သမား လူငယ်အချို့က ‘ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ဘာလာရှုပ်တာလဲ’ ဟူသော သဘောဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ကြသည် ။ လူငယ်အချို့ မပြည့်ဝလို့ ပြောတာ အကြောင်းမဟုတ်သော်လည်း လူကြီးအချို့ကပါ ဝမ်းမသာနိုင်တာကိုဖြင့်

အံ့ဩစရာ တွေ့ရ ကြုံရသည် ။

ဂန္ထဝင် အစွန်းရောက်တွေကလည်း တစ်မျိုး လက်ညှိုးထိုးပြန်သည် ။ ဂန္ထဝင်ကဗျာဆုတွေယူပြီး ခေတ်ပေါ်ကဗျာရေးရကောင်းလားဟု အငြိုးအတေးဖွဲ့ကြသည် ။ သရော်မော်ကား ပြောကြသည် ။ သဘောထားမကြီးနိုင်ကြသော အံ့ဩစရာကောင်းသည့် ကဗျာနှလုံးသားတွေပါတကား။

ဤသည် ကား ကျွန်တော် ကြုံတွေ့ဖြတ်သန်းနေရဆဲဖြစ်သော ဘဝပုံရိပ် တစ်ပိုင်းတစ်စ ဖြစ်ပါသည် ။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော့် နာမည်သည် လည်း ကဗျာသမား ဟူ၍ ၊ ကဗျာဆရာ ဟူ၍ ...။

အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျွန်တော်၏ စာပေဘဝ သန္ဓေအစသည် ကဗျာမဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော် စရေးသည့်စာသည် ဝတ္ထု ဖြစ်ပါသည် ။ ဝတ္ထုတိုဖြစ်ပါသည် ။ တိတိကျကျပြောရရင် ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ ရှုမဝ ဝတ္ထုနှင့် ငွေတာရီ ဝတ္ထုတွေကို ကြိုက်နှစ်သက်ရာက ဝတ္ထုတိုတွေ စရေးကြည့်ပါသည် ။

ကျွန်တော်၏ ပထမဦးဆုံးလက်ရာ ဝတ္ထုကို စ၍ ဖတ်မိသူ မြဝတီအယ်ဒီတာ ပေါင်းတည်မောင်မြတ်နွယ်က ‘ဒီကလောင် လက်ရှိတယ်’ ဆိုပြီး ခေါ်ယူတွေ့ဆုံကာ ဝတ္ထုရေးနည်း ဝတ္ထုရေးပုံ သင်ပေးပါသည် ။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော် ဝတ္ထုတိုတွေ ကြိုးစားရေးပါသည်။ ။ ရှစ်ပုဒ်၊ ကိုးပုဒ်ခန့် ရေးဖြစ်ပါသည်။ ။ မြဝတီမဂ္ဂဇင်းကို ပို့သည်။ ။ အမှုဆောင်အယ်ဒီတာ၊ တာဝန်ခံအယ်ဒီတာတို့ အထိ ကျော်ဖြတ်နိုင်ခဲ့ ပါသည်။ ။

အယ်ဒီတာချုပ်ထံ ရောက်မှ အပယ်ခံရပါသည်။ ။ ရေးခဲ့သမျှ ကိုးပုဒ်စလုံး ဤနည်းအတိုင်းပဲ ဖြစ်နေသဖြင့် ‘ငါဝတ္ထုရေးတာ မဟုတ်သေးပါကလား’ ဟု တွေးကာ ဆက်မရေးတော့ဘဲ လေ့လာဖတ်ပြန်ဖတ်နေမိပါသည်။ ။

ဝတ္ထုတွေကို လေ့လာဖတ် ဖတ်ရင်း အမှတ်မထင် ကဗျာအတိုအထွာကလေးတွေကိုလည်း ရေးမိနေပါသည်။ ။ ထိုကဗျာကလေးတွေကို ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်းကို ပို့ကြည့်ရာ ၁၉၇၃ ခု၊ ဧပြီလ ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်းတွင် ပါလာပါတော့သည်။ ။ သို့ဖြင့် ကဗျာတွေ ဆက်တိုက်ရေးဖြစ်သွားရာက ငွေတာရီ၊ မြဝတီ၊ ဒို့ကျောင်းသားစာစောင်တို့ တွင် ကဗျာတွေ လှိုင်လှိုင်ပါခွင့်ရသည့် ကဗျာဆရာ ဖြစ်သွားသည်။ ။

ကဗျာတွေရေးရင်း ကျေးလက်ဓလေ့ အတွေ့အကြုံတွေကို ဆောင်းပါးရေးကြည့်ရာ မြဝတီမဂ္ဂဇင်းတွင် လေးငါးပုဒ်မျှ ပါသည့်အဆင့်ရောက်လာပါသည်။ ။

တစ်ဖက်ကလည်း ဝတ္ထုတွေကို အားစိုက်ပြီး ဖတ်နေရာက ၁၉၇၆ ခုနှစ်တွင် ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ် စ၍ ရေးကြည့်ပါသည်။ ။ အိမ်ထောင်ရေး ဘဝအတွေ့အကြုံကို အခြေခံထားသော ဘဝသရုပ်ဖော် ဝတ္ထုကို ဖြစ်သည်။ ။ ပို့ပြီး၍ ခြောက်လခန့်အကြာတွင် ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်း၌ ‘ပြက်လုံး’ ဝတ္ထုတိုပါလာပါသည်။ ။ ပထမဆုံး ပုံနှိပ်ဖော်ပြခံရသည့် ဝတ္ထုတို ဖြစ်သည်။ ။

သည့်နောက် ထုံပိုင်းထုံပိုင်းဖြင့် ဝတ္ထုတွေ ရေးသားပို့ဖြစ်ခဲ့ရာ ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်းသာမက မြဝတီမဂ္ဂဇင်းမှာ ပါ ဝတ္ထုတွေ ပါလာခဲ့ပါသည်။ ။

ထိုစဉ်က ငွေတာရီ၏ အဓိက အယ်ဒီတာမှာ ဆရာဦးလေးမြိုင် ဖြစ်သည် ။ မြဝတီတာဝန်ခံအယ်ဒီတာမှာ ဆရာဦးဌေးမောင် ဖြစ်ပြီး ဆရာမင်းယု ဝေက အယ်ဒီတာချုပ် ဖြစ်ပါသည် ။

ထိုစဉ်က ဝတ္ထုရေးရတာ လမ်းပွင့်သွားသော်လည်း ဌာနဆိုင်ရာအ လုပ်က တစ်ဖက်နှင့်မို့ ကဗျာတွေသာ အရေးများ ပြီး မမျိုးသိပ်နိုင်သည့် အဆုံးကျမှ ဝတ္ထုစကားပြေကို ရေးဖြစ်ပါသည် ။ ၁၉၇၉-၈၀ ခန့်တွင် ဝတ္ထုတို သုံးလေးပုဒ် ရေးဖြစ်သည် ။ ငွေတာရီ၊ မြဝတီနှင့် သပြေတေး မဂ္ဂဇင်း ဖြစ်သည် ။ သပြေတေးမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာမှာ အရမ်းသန်းညွန့်နှင့် မောင်တည်ငြိမ်တို့ ဖြစ်သည် ။

၁၉၈၂ ခုနှစ်နှင့် ၁၉၈၅ ခုနှစ်သည် ကျွန်တော့် စကားပြေတွေ အား ကောင်းသောနှစ်တွေပဲ ဖြစ်၏။ ၁၉၈၂ တွင် ဝတ္ထုတို လေးပုဒ်ပါ၏။ ငွေတာရီ၊ စန္ဒာမဂ္ဂဇင်းနှင့် စာပေလုပ်သားမဂ္ဂဇင်းတို့ ဖြစ်သည် ။ စန္ဒာမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာမှာ မင်းသား ဝင်းဦး ဖြစ်သည် ။ ရှုမဝကပါလာသော အယ်ဒီတာ ဦးမြရှင်းလည်း ရှိသည် ။ ထိုစဉ်က စာပေလုပ်သား အယ်ဒီတာ များမှာ ဆရာမင်းကျော်၊ ဆရာမောင်ထင်၊ ဆရာကျော်အောင်နှင့် ဆရာ ချစ်စံဝင်းတို့ ဖြစ်၏။

၁၉၈၅ ခုတွင် ဝတ္ထုတို ငါးပုဒ် ဖော်ပြခံရ၏။ ငွေတာရီ၊ စာပေလုပ်သား၊ သပြေတေး၊ စစ်ပြန်နှင့် ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းတို့ ဖြစ်၏။ စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာချုပ်မှာ ဆရာ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်နှင့် တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ အောင်သာမိုးတို့ ဖြစ်သည် ။ ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း၌ မူ အယ်ဒီတာချုပ် မောင်ဆွေတင့်နှင့် တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ မောင်မြင့်မြတ်တို့ ဖြစ်သည် ။

ဤသို့ဖြင့် ဝတ္ထုတိုများကို ထုံပိုင်းထုံပိုင်း ရေးသားဖြစ်ခဲ့သည် မှာ ၁၉၇၆ ခုနှစ်မှ သည် ယနေ့ ၂၀၁၇ ခုနှစ် အထိ ဝတ္ထုပုဒ်ရေ ၅၀ ကျော် ရေး

သားဖြစ်ခဲ့၏။ ၂၀၀၆ ခုနှစ် နောက်ပိုင်းတွင် မူ ဝတ္ထုတိုအစား အက်ဆေး အရေးအသားဘက်သို့ အားသန်သွားခဲ့ပါသည်။ ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော် ဝတ္ထုတိုကလေးများကို မဂ္ဂဇင်းအသီးသီးတွင် ရွေးချယ်ဖော်ပြခဲ့ရာ၌ မမေ့အပ်သော အယ်ဒီတာများ စွာကိုလည်း ကျေးဇူးသိနှလုံးသားဖြင့် ဖော်ပြချင်ပါသည်။ ။

ချယ်ရီမဂ္ဂဇင်းမှ ဆရာမြတ်ထန်နှင့် ဆရာအောင်ပြည့်၊ ပိတောက်နွယ်မဂ္ဂဇင်းမှ ဆရာသူရဇော်၊ ရတနာမွန်မဂ္ဂဇင်းမှ ဆရာသမိန်သောင်း၊ အင်တာနေရှင်နယ်မဂ္ဂဇင်းမှ ဆရာ မကွေးကျော်ဝေ၊ ပန်မဂ္ဂဇင်းမှ ဆရာဝင်းခက်၊ ရုပ်ရှင်မျက်မှန်မဂ္ဂဇင်းမှ ဆရာမောင်ရွှေစွန်၊ လုံမလေးမဂ္ဂဇင်းမှ ဆရာမရွှေသဏ္ဌာ၊ ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်းမှ ဆရာဝင်းငြိမ်းနှင့် ဆရာမျိုးမြင့်ညိမ်း၊ Health for All မဂ္ဂဇင်းမှ မောင်မျိုးဆင့် (ရှင်မတောင်)၊ နှလုံးအိမ်မဂ္ဂဇင်းမှ သစ္စာပိုင်စိုး၊ ကလျာမဂ္ဂဇင်းမှ ဒေါ်ကလျာ (ဝိဇ္ဇာသိပွဲ) နှင့် ဆရာဇူးကျော်၊ မဟောသမာမဂ္ဂဇင်းမှ ဆရာ တက္ကသိုလ်တင်ဟန်ကျော်နှင့် မိုးဝေမဂ္ဂဇင်းကို အသက်ဆက်ခဲ့သူ ဆရာမ ခင်သစ်လွင် (အာမခံ) တို့ အပါအဝင် ဖြစ်ပါသည်။ ။

ဤနေရာတွင် တစ်လောကမှ ကွယ်လွန်သွားရှာသော ပိတောက်ပွင့်သစ် ပွဲကိုင်ရှင် ကဗျာအစ်ကိုကြီး မောင်စိမ်းနီကိုလည်း ချန်ထား၍ မရပါ။

စင်စစ် ထိုသူတို့ သည် ကျွန်တော်က ဝတ္ထုတိုဟု ထင်၍ ပေးပို့ခဲ့သော စာမူတစ်ပုဒ်ကို ဝတ္ထုတိုအဖြစ် ရဲရဲရင့်ရင့် ပြတ်ပြတ်သားသား ဖော်ပြပေးခဲ့ကြသော ကနဦး ကျေးဇူးရှင် အယ်ဒီတာဆရာများ ဖြစ်ကြပါသည်။

။

ထို့အပြင် ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတိုများကို ထုတ်ဝေရန် ကနဦး စိတ်ကူးရ

သူ ဆရာ တက္ကသိုလ်တင်ဟန်ကျော်နှင့်အတူ နမူနာတစ်အုပ်စာ ဝတ္ထုတို အပုဒ် ၂၀ ကို ဖတ်ရင်းက ရှိသမျှ၊ ရေးခဲ့သမျှ ဝတ္ထုတိုတွေကို အကုန်ထုတ်မယ်ဟု စိတ်ပြောင်းသွားကာ ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတိုတွေအပေါ် စိတ်ကောင်း ပုံအောခဲ့သူ ပြည်မြန်မာစာအုပ်တိုက်မှ ကိုအောင်မြတ်သူ၏ စာပေသတ္တိ၊ စာပေစေတနာကိုလည်း အမှတ်ထင်ထင် ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။ ။

ထိုသတ္တိ၊ ထိုစေတနာ အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ရန်အတွက် လိုအပ်သမျှ မဂ္ဂဇင်း စာမူများကို ဝိုင်းဝန်းကူညီ ရှာဖွေပေးသည့် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ရည်ညွှန်းစာကြည့်တိုက်မှ မိတ်ဆွေကြီးအား လည်းကောင်း၊ စာရေးဆရာလေးကိုတင်အား လည်းကောင်း၊ မန္တလေးတိုင်း မတ္တရာမြို့နယ်မှ ကဗျာဆရာ ခင်မောင်နိုင်ဦး၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ‘စာမတို့ ရွာ’ စာကြည့်တိုက်အထိ သွားရောက်ရှာဖွေ ကူညီပေးခဲ့သော စာရေးဆရာ ဇော်မောင် (မတ္တရာ) အား လည်းကောင်း ကျေးဇူးအထူးတင်ပါကြောင်း ထပ်လောင်း ဖော်ပြအပ်ပါသည်။ ။

သည် မျှဆိုလျှင် ကျွန်တော်၏ ကဗျာနှလုံးသားဖြင့် လျှောက်လှမ်းခဲ့သော စာပေလမ်း၌ ဝတ္ထုတို လိပ်ပြာတို့ သည် အခါမလပ် မဟုတ်စေကာမူ မကြာခဏ ပူးတုံခွာတုံ ရှိခဲ့သည် မှာ သံသယဖြစ်ဖွယ် မရှိဟု ထင်ပါသည်။ ။

သို့သော် ...။

ကျွန်တော်သည် ဝတ္ထုတိုဆရာ မဟုတ်ပါ။

ဝတ္ထုတို ရေးခဲ့ဖူးသူသာ ဖြစ်ပါသည် ။

မေတ္တာဖြင့်
မြေလတ်မောင်မြိုင်သူ
၂၁ - ၃ - ၂၀၁၇ (3:30 pm)

ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်မှ သည် ဝတ္ထုတိုငါးဆယ်ဆီသို့

စစ်ကိုင်းက စုန်ခဲ့ပြီ

ရန်ကုန်ဆီ ပြန်လို့ သွား။

စာဆိုရှင် ညခရီး

စီးမယ့်ရထား။

ရထားကြီး မထွက်ခင်

သံယောဇဉ် အဖော်များ ။

စာကဗျာ အသည်းနှလုံးနဲ့

အပြီးတွေ ကူးနွယ်ယှက်

ချစ်သက်သေလား။

အယ်ဒီတာ စာဆိုကြီး

အုပ်စုံလည်း မြေလတ်မောင်။

စာပလွေ လွယ်ပိုးလို့
စာအကျိုးဆောင်။
ဝေးသီခေါင်
မရှောင်တဲ့ မောင်ဖုန်း။
နေအကုန်
ရွှေဂုန်ဘူတာပေါ့။
လေအစုံ ပူဗျာကြော့ကို
ချောဖို့ ကြဦး။

ဆရာဂျီဇော်
တော်ပါပေ့လက်စောင်း။
ရွှေဉာဏ်ရှင် ရွှင်အတွေးနဲ့
ရေးလိုက်တိုင်းကောင်း။

မန္တလေးဘူတာကြီးမှ ရန်ကုန်အစုန် အမြန်ရထားကြီး ထွက်ခွာ၍

မကြာမီမှာ ပင် ဆရာ မြေလတ်မောင်မြင့်သူ ပြသောကြောင့် ဖတ်ရသောကဗျာ သုံးပုဒ် ဖြစ်ပါသည်။ ။

ဪ - လတ်စသတ်တော့ ဆရာ မြေလတ်မောင်မြင့်သူ တစ်ယောက် ရထားကြီး စထွက်ပြီ ဆိုကတည်းက ဖုန်းကလေးထုတ်ပြီး လက်ချောင်းကလေးတွေ တလှုပ်လှုပ်နဲ့ အလုပ် လုပ်နေသည် မှာ ဤ ‘ကဗျာကိစ္စကြီး’ ပေကိုး။

ပထမကဗျာသည် ဆရာ မြေလတ်မောင်မြင့်သူမှ လူမှုကွန်ရက်တွင် လွှင့်တင်လိုက်သော ကဗျာ ဖြစ်သည်။ ။ ဒုတိယ ကဗျာသည် ဆရာဂျီဇော်မှ ဆရာ မြေလတ်မောင်မြင့်သူထံ ပြန်ကြားလိုက်သော ကဗျာဖြစ်သည်။ ။ တတိယ ကဗျာသည် ဆရာဂျီဇော်၏ ပြန်ကြားလွှာကို ကောင်းမွန်စွာ လက်ခံရရှိကြောင်း ဆရာ မြေလတ်မောင်မြင့်သူက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ကျွန်တော်သည် ထိုကဗျာကလေးများ ဖတ်ရသောအခါ အလိုလို ပြုံးမိသွားပါသည်။ ။ နှစ်လိုသော အပြုံး။ ရွှင်ကြည်သော အပြုံး။ အေးမြသောအပြုံး။

ဆရာ ရဲသူမိန်းက ဆရာ မြေလတ်မောင်မြင့်သူကို စာပေကိစ္စအတွက် စစ်ကိုင်းသို့ ဖိတ်သည်။ ။ ဆရာ မြေလတ်မောင်မြင့်သူက ကျွန်တော့်ကို အဖော်ခေါ်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် ဆရာ မြေလတ်မောင်မြင့်သူနှင့် ကျွန်တော်တို့ စစ်ကိုင်းသို့ ရောက်သွားကြပါသည်။ ။ စစ်ကိုင်းတွင် စာပေကိစ္စ

ပြီးသောအခါ ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ကြသည် ။
မန္တလေးဘူတာကြီးတွင် ဆရာ မြင့်ခေါင်ကြည်၊ ဆရာ သူထက်ကဲ (မန်း)
၊ ဆရာ နွေမွန် (မန်း)၊ ဆရာ ဉာဏ်မျိုးထက် စသည့် ဆရာများ ပို့ဆောင်
နှုတ်ဆက်ကြသည် ။ မန္တလေး - ရန်ကုန် အမြန်ရထားကြီးကို နောက်ခံ
ထားပြီး အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြသည် ။

ရထားကြီး ထွက်သောအခါ ဆရာ မြေလတ်မောင်မြင့်သူသည် ထိုင်
ခုံအတွင်းဘက် သူ့နေရာ၌ မြိန်မြိန်ကြီးထိုင်ကာ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်နှု
ယ် ငြိမ်နေသည် ။ သို့သော် ခန္ဓာကိုယ်က အငြိမ်ကြီး ငြိမ်နေသလောက်
သူ့မျက်လုံးနှစ်ဖက်တွင် တပ်ဆင်ထားသော မျက်တောင်နှစ်ဖက်ကမူ
အငြိမ်မနေ။ ပေကလတ် ပေကလတ် တလှုပ်လှုပ် တဖျပ်ဖျပ်၊ ပြီးတော့
သူ၏ မျက်လုံးကလည်း မီးရထားမျက်နှာကြက်ကို တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသ
လို စိုက်ကြည့်လို စိုက်ကြည့်၊ ပါးစပ်ကလည်း ပွစိ ပွစိ၊ ဂါထာ မန္တန်တွေ
မန်းမှုတ်နေသလား မသိ။ ထို့နောက် သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဖုန်းကလေးကို
ငဲ့မကြည့်ဘဲ လက်ဖြင့် တရွေ့ရွေ့ ဆွဲထုတ်သည် ။ မျက်လုံးက မီးရထား
အမိုး မျက်နှာကြက်ဆီမှာ ။ သူ့လက်ထဲတွင် ဖုန်းကလေးကို ဆုပ်ကိုင်မိ
သောအခါ ဖုန်းကို ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်သည် ။ ဖုန်းမျက်နှာပြင်တွင် လင်းလက်
လာသောအလင်းရောင်များ နှင့် မျက်နှာအပ်ပြီးသောအခါ သူ့လက်ချော
င်းတွေ ဇယ်စက်သွားသည် ။

လူသွားလမ်းဘေး ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်နေသော ကျွန်တော်သည် ဆရာ
မြေလတ်မောင်မြင့်သူ၏ ပုံရိပ်ကို တစေ့တစောင်း အမှတ်ပြုနေမိသလို
ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ခရီးသည် များ ၏ ဝန်စည်စလယ် အထုပ်အပိုးများ
ကို ကြည့်ရှောင်နေရသေးသည် ။ စားသောက်တွဲဝန်ထမ်းတို့ ၏ စား
သောက်ဖွယ်ရာ တောင်းခံလွှာတို့ ကိုလည်း သင့်သလို ပြန်လည်
ဖြေကြားရသည် ။ မျက်နှာနား ဝေ့ကာဝဲကာ လှုပ်ယမ်းနေသော ဂါဝန်မှ

န်း မသိ၊ စကတ်မှန်း မသိ တလူလူ တလွင့်လွင့် တို့ ကိုလည်း ရှောင်တိမ်းရသေးသည်။ ။

ထိုအချိန်တွင် ဆရာ မြေလတ်မောင်မြင့်သူကတော့ ရထားကြီးတစ်စီးလုံး ပုတ်ပြတ်ဆွဲလာသူ ပမာ မန်း - ဒဂုန် အစုန်ရထားကြီးပေါ်တွင် ဘုန်းမောင် တစ်ယောက်တည်း ပျော်ပျော်ကြီး စီး လာလေသည်။ ။

"ဒီမှာ ဖတ်ကြည့်စမ်းပါဦး"

တလူလူ တလွင့်လွင့်တွေရော၊ တဝုန်းဝုန်း တဒိုင်းဒိုင်းတွေရော အတန်ငယ် ဝဲသတ်သွားသောအခါ ကျွန်တော် မျက်စိကို အနားပေး မှေးမှိတ်နေမိရာ ဆရာ မြေလတ်မောင်မြင့်သူ၏ အသံကိုကြားမှ မျက်လုံးဖွင့်မိသည်။ ။ ဟောဗျာ - တစ်ပွတ်တည်း ပွတ်လာသော သူ့ဖုန်းကလေးကို ကျွန်တော့်ဆီ ကမ်းပေးနေပါပကော။ ကျွန်တော် ယူကြည့်လိုက်ရာ အထက်ပါ ကဗျာ သုံးပုဒ်ကို ဖတ်မိရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ။

ဆရာ ဂျူဇော်ကို ဝတ္ထုအရေးကောင်းသူ စာရေးဆရာတစ်ဦးအဖြစ် သိထားသည်။ ။ ကဗျာရေးတတ်လိမ့်မည်ဟု မဆဝါးမိခဲ့။ မကြာမီကပင် ဆရာဂျူဇော်၏ ‘ကောင်းကင်မိုးဝယ် မင်ပင်လယ်’ ဝတ္ထုတိုကို ဖတ်ခဲ့ရ

သေး။

"ကျုပ် အသေအချာပြောလိုက်မယ်၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ နေရာကို လူ အများ စု၊ အဲဒီ လူများ စုရဲ့ ဘယ်ကိုယ်စားလှယ်ကမှ အစားထိုးလို့ မရဘူး။ ဒီမိုကရေစီဆိုတာ သတ္တိကြောင်သူတွေရဲ့ လမ်းစဉ်၊ မိုက်မဲသူတွေရဲ့ လမ်းစဉ်ပဲ။ ခင်ဗျားတို့ အဲဒီ လူတစ်ရာဆီက ရဲရင့်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ထွက်မလာနိုင်ဘူး။"

အဒေါ့ဖ်ဟစ်တလာ၏ အာဏာသံ၊ ကြိုးဝါးသံများ သည် လူထုလက် ခုပ်သံများ နှင့်ရောပြီး မြူးနစ်ကောင်းကင်ယံမှာ ထစ်ချုန်း မြည်ဟည်း နေ၏။

ဆရာ ဂျူဇော် ပင်ကိုရေး ‘ကောင်းကင်မိုးဝယ် မင်ပင်လယ်’ ဝတ္ထုတို ထဲမှ ကောက်နုတ်ချက် ဖြစ်ပါသည် ။

ဝတ္ထုတိုရေးသူ စာရေးဆရာတစ်ဦး၏ ‘ရွှေဉာဏ်ရှင် ရွှင်အတွေးနဲ့ ရေးလိုက်တိုင်း ကောင်း’ သော ကဗျာကို ဖတ်ရသောအခါ ကျွန်တော် ကြည်နူးမိလေသည် ။

ဆရာ မြေလတ်မောင်မြင့်သူသည် တစ်သက်လုံးလိုလို ကဗျာရေး လာသူမှန်း သိနေသောကြောင့် သူ့ကဗျာကို ဖတ်ရခြင်းအတွက် ထူးပြီး အံ့ဩဖို့ မရှိသော်လည်း တဝန်းဝန်း တခိုင်းခိုင်း တဖြုန်းဖြုန်း တဖြင်းဖြင်း ရထားတဲ့ထဲမှာ ‘အပြုံးတွေ ကူးနွယ်ယှက် ချစ်သက်သေလား’ လုပ်နိုင်ခြင်းအတွက်ကိုမူ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်စရာပင် ဖြစ်ပါသည် ။

ထိုသို့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နေရင်းမှာ ပင် ‘ဒီကဗျာလက်ထဲက ဝတ္ထုတိုတွေ ထွက်ခဲ့သားပဲ’ ဟု သတိရမိပြန်သောအခါ မိုးဦးလေဦးတွင် ဘယ်ဆီလွမ်းမိ တပ်မသိသကဲ့သို့ လွမ်းမိလွမ်းရာ လွမ်းရပြန်ပါသည်။ ။

ဆရာ မြေလတ်မောင်မြင့်သူကို ရေးဖော်ရေးဖက်များ ၊ စာဖတ်သူများ အများ စုက ‘ကဗျာဆရာ’ အဖြစ် သိမှတ်ထားကြသည်။ (ဆရာ မြေလတ်မောင်မြင့်သူက သူ့အမှာ စာတွင် ဤအကြောင်းကို အတိအလင်း အကျယ်တဝင့် ရေးခဲ့ပြီ။) မကြာသေးမီကပင် စာရေးသူတစ်ဦးသည် ဆရာ မြေလတ်မောင်မြင့်သူ၏ အက်ဆေးတစ်ပုဒ်ကို ဖွင့်ဆိုတင်ပြရာ၌ ဆရာ မြေလတ်မောင်မြင့်သူကို ‘အက်ဆေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာ’ ဟု ညွှန်းဆိုသည်။ ဆရာ မြေလတ်မောင်မြင့်သူသည် ဝတ္ထုတိုများ စွာ ရေးခဲ့သော ဝတ္ထုတိုဆရာမှန်း သိနေသူကို အားမလိုအားမရ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ဆရာ ဂျိုဇော်ကို ကဗျာအရေးကောင်းသူအဖြစ် မသိခဲ့သော ကျွန်တော်ကဲ့သို့ ထိုစာရေးသူသည် ဆရာ မြေလတ်မောင်မြင့်သူကို ဝတ္ထုတိုရေးသူအဖြစ် မသိခဲ့လေရောသလားဟု ကိုယ်ချင်းစာနာမိပါသည်။ ။

ကျွန်တော်သည် တစ်ချိန်သောအခါက စာပေမဂ္ဂဇင်းတစ်ခု၏ တာဝန်ခံအယ်ဒီတာအဖြစ် အလှည့်ကျခဲ့ဖူးပါသည်။ ။ ထိုမဂ္ဂဇင်းတွင် ဆရာ

မြေလတ်မောင်မြင့်သူသည် လစဉ်မပြတ် ဆိုသလို စာမူများ အားပေးချီးမြှင့်ခဲ့ရာ ထိုမဂ္ဂဇင်း သက်ဆိုးရှည်သမျှ ကာလအတွင်း ရှားရှားပါးပါး ‘ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်’ သာ ပါဝင်ခဲ့ကြောင်း ကျွန်တော် အမှတ် ထားမိသည် ။ ကျန်စာမူများမှာ နံပါတ် ၁ အများ ဆုံးမှာ ကဗျာဖြစ်ပြီး ဒု တိယ အများ ဆုံးမှာ အက်ဆေး (ရသစာတမ်း) များ ဖြစ်သည် ။ ကျွန် တော် အမှတ်မမှားဘူးဆိုလျှင် ထိုအချိန်တွင် ဆရာ မြေလတ်မောင်မြင့် သူသည် ကဗျာပုံသဏ္ဌာန်တစ်ခုနောက် ကောက်ကောက်ပါအောင် စိုက် လိုက်မတ်တတ် သဲသဲမဲမဲ ဖြစ်နေပြီး အက်ဆေး (ရသစာတမ်း) ကို တစ် ချက်ကောင်း အပိုင်ပစ်နေသောအချိန် ဖြစ်မည်ဟု ထင်ပါသည် ။ ကျွန် တော်သည် ဆရာ မြေလတ်မောင်မြင့်သူထံမှ သူ အာရုံနီးကြွရာ ရေး သားချီးမြှင့်သော စာမူကလေးများ လက်ခံရရှိသည် ဆိုလျှင်ပင် ကျေနပ် ဝမ်းမြောက်မြဲ ဖြစ်သော်လည်း ဆရာထံမှ ကျွန်တော် အမျှော်လင့်ဆုံးစာ မူမှာ ‘ဝတ္ထုတို’ သာ ဖြစ်ပါသည် ။

သို့သော် ကျွန်တော်သည် တာဝန်ခံ အယ်ဒီတာဘဝတွင် ဆရာမြေလတ်မောင်မြင့်သူထံမှ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်သာ မှတ်မှတ်ရရ ရရှိခဲ့ပါသည် ။

ဆရာ မြေလတ်မောင်မြင့်သူ၏ ဝတ္ထုတိုများကို ဖတ်ရသောအခါ ‘သ ဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မသကာ’ သဘောကို ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ တွေ့ရတတ်ပါသ န် ။ မှန်ပါသည် ၊ ဆင်ပဲ ဖမ်းဖမ်း၊ ကျားပဲ ဖမ်းဖမ်း သတ္တဝါတို့ ၏ နောက်ဆုံးလမ်းမှာ ကံသာလျှင် အမိ၊ ကံသာလျှင် အဖ၊ ကံသာလျှင် မိမိဥစ္စာ ဖြစ်ပါသည် ။

ကျွန်တော်သည် အယ်ဒီတာ၊ တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ၊ အယ်ဒီတာချုပ် အလုပ်များ အဟုတ်မနား လှုပ်ရှားတက်ကြွနေရာမှ ရုတ်ခြည်း ဆိုသလို ပင် ‘ကိုယ်တိုင်နှုတ်ထွက်’ လိုက်ပါသည်။ ။

စကားစပ်လာ၍ ပြောရမည်ဆိုလျှင် ထို မနုတ်ထွက်မီ ကျွန်တော် ဗေဒင်မေးပါသည်။ ။ နေ့လယ် ထမင်းစားချိန်တွင် ပုဇွန်တောင် ရွှေဘုန်းပွင့် စေတီတော်ကို ဝင်ရောက် ဖူးမြော်ပြီး ပြန်အထွက် ရုတ်တရက် စိတ်ကူး ပေါက်ပြီး ဦးတည့်ရာ ဗေဒင်ဆရာတစ်ဦးထံမှာ ဗေဒင်မေးသည်။ ။

"ဘာဖြစ်လို့ လက်ရှိအလုပ်ကနေ ထွက်ချင်တာလဲ၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အကြံပေးရရင် မထွက်စေချင်ဘူး၊ ဒီလုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တိုးတက်အောင်မြင်ဖို့ ပဲ မြင်ပါတယ်၊ ဒီလုပ်ငန်းကိုပဲ ဆက်လုပ်ပါ၊ ထွက်လိုက်ရင်တော့ အခက်အခဲနဲ့ ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မယ်"

ဗေဒင်ဆရာကလေးသည် ကျွန်တော့် တူသားအရွယ်သာ ဖြစ်သော်လည်း သူ့အကြံပြုချက်ကို ကျွန်တော် လေးလေးစားစား နားထောင်ခဲ့သည်။ ။ သို့သော် ကျွန်တော် တိတိကျကျ မလိုက်နာခဲ့။ ဤကိစ္စအတွက် ကျွန်တော့်ကို ‘ပြန်မပြော နားမထောင်’ ဟု စွပ်စွဲကြပါမူ ခံလိုက်ရုံသာ ရှိသော်လည်း ဆရာ မြေလတ်မောင်မြင့်သူ၏ ‘သောမတ်စ်ဖရီးမင်းသို့ ကျေးဇူးစကား’ ဝတ္ထုတိုကလေးကို ဖတ်ရသောအခါ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျောသပ်မိလေသည်။ ။

ဆရာ မြေလတ်မောင်မြင့်သူက ‘သောမတ်စ်ဖရီးမင်းသို့ ကျေးဇူးစကား’ ထဲတွင် ဤသို့ ရေးသားခဲ့သည်။ ။

‘အယ်ဒီတာ ...

အယ်ဒီတာဆိုလို့ ကျွန်တော် မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာ လုပ်ခဲ့စဉ်က တွေ့မြင်ခဲ့ဖူးသော မျက်နှာတွေနှင့် အခု ဘာအယ်ဒီတာမှ မဟုတ်တော့သည့်

ဘဝ၌ တွေ့နေရသော မျက်နှာတွေက ဘာလို့ မတူရတာလဲ။ မစောကြောလိုပါ။ ဟိုတုန်းက ခေါ်ချင် ပြောချင်သူတွေ၊ စာလှမ်းရေးကြ သူတွေ များ သလောက် ယခုအခါတွင် မူ ...။ သို့သော် အယ်ဒီတာ မဟုတ်တော့သော မဂ္ဂဇင်းလက်ကိုင်မဲ့ဘဝသည် နန်းကျဘုရင်အဖြစ်မျိုး မဟုတ်၍ ကျွန်တော် မတုန်လှုပ်ခဲ့ပါ။’

ဟုတ်ပါသည် ၊ ကျွန်တော်သည် လည်း ‘ကုန်သည် လမ်းက ရေတမာ ပင်တန်း’ အောက်မှာ ပြုံးပျော်ရွှင်မြူးစွာ လမ်းလျှောက်ခဲ့လေသည် ။

ကျွန်တော်နှင့် ဆရာမြေလတ်မောင်မြင့်သူတို့ ကာလအတန်ကြာ ကွဲ ကွာသွားကြသည် ။ တစ်နေ့ အမှတ်မထင် ပြန်လည် ဆုံစည်းကြရာဝယ် ဆရာနှင့် ကျွန်တော်မှာ နီးရက်နှင့် ဝေးနေကြမှန်း သိကြသည် ။ ဆရာက ဟိုဘက်ရပ်ကွက်၊ ကျွန်တော်က ဒီဘက် ရပ်ကွက်၊ ဆရာအိမ်နှင့် ကျွန်တော့်အိမ်သည် လမ်းလျှောက်လျှင် ကြာလှ မိနစ် ၂၀ ပေါ့။

ဤသို့ဖြင့် ဆရာမြေလတ်မောင်မြင့်သူနှင့် ကျွန်တော်တို့ ‘ငမိုးရိပ်ကမ်း ပါးမှ ကဖီးဆိုင်’ တွင် ခုနစ်ရက် တစ်ပတ်လျှင် အနည်းဆုံး သုံးရက်ဆုံ တွေ့ဖြစ်ကြသည် ။ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေက ပြောမကုန်။ စာအကြောင်း ပေအရာတွေ မထပ်စေရ။ နိုင်ငံရေးသမားတွေ မဟုတ် သော်လည်း နိုင်ငံ့အရေးတွေကလည်း တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးစေရ။ ကျွန်တော်တို့ သည် ငမိုးရိပ်ချောင်းရေပြင်ကို ဖြတ်သန်း တိုက်ခတ်လာသော အေးမြမြ လေပြည်လေညင်းကို ရှူရှိုက်ရင်း အနုပညာအာရုံ ဝိညာဉ်လိပ်ပြာတို့ ချွေးစို့လာကြသည် ။

မကြာမီမှာ ပင် ‘ငမိုးရိပ်ကမ်းပါးမှ ကဖီးဆိုင် စာပေရိပ်မြို့’ သို့ ကဗျာ ဆရာ ‘စေတ’ ရောက်လာသည် ။ ကိုစေတသည် ကျွန်တော်တို့ နှင့် မနီး မဝေးနေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့လာရာမှ သုံးယောက် ပေါင်းမိသွားသည် ။ ကဗျာရနံ့၊ စာရနံ့တို့ လေချိုတသွေးသွေး အေးအေးမြမြ၊ နွေးနွေးကြွကြွ။

‘ငမိုးရိပ်ကမ်းပါးမှ ကဖီးဆိုင်’ သို့ တစ်ခါတစ်ရံ ဆရာမောင်ရင့်မာ (ကျောင်းကုန်း)၊ ဆရာလေးကိုတင်၊ ဆရာမောင်ခိုင်လတ်၊ ဆရာညီမင်းညို၊ ဆရာဦးသိန်းလွင် (လင်းလွန်းခင်)၊ ပန်းချီမောင်နိုးတို့ ရောက်လာတတ်သည် ။ တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်လိုလက်ရ ရှိသောအခါ ဆရာတင်မောင်မြင့် ရောက်လာတတ်သည် ။ တစ်ခါတုန်းကတော့ မန္တလေးမှ ဆရာများ ရောက်လာကြသေးသည် ။ (ဆရာမြင့်ခေါင်ကြည်၊ ဆရာစိုးလှိုင်တင့်တို့ ကို မှတ်မိသည် ။) အမျိုးသမီး စာရေးဆရာမကလေး တစ်ယောက်လည်း စိတ်ကူးပေါက်လျှင် ရောက်ရောက်လာတတ်သည် ။ စာပေရနံ့သင်းသော တိမ်းမှုးညွတ်နူးဖွယ် နေ့ရက်များ ။

ဆရာမြေလတ်မောင်မြင့်သူနှင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် (နောင်အခါ ကိုစေတပါ သုံးယောက်) ကတော့ အနည်းဆုံး ခုနစ်ရက်တစ်ပတ်မှာ သုံးရက် ပုံမှန်။ (ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ တာဝန်၊ ဝတ္တရားများ မအားလပ်သည့်အခါ ခွင့်ယူကြသည် ။)

ပြောရမည်ဆိုလျှင် ဆရာမြေလတ်မောင်မြင့်သူနှင့် တွေ့လေတိုင်း ကျွန်တော့် အမှတ်သတိထဲသို့ ဆရာ ရေးသားခဲ့သော

ဝတ္ထုတိုကလေးများက ကိုယ်ထင်ပြလာကြသည်။ ။ ထပ်၍ ပြောရမည်ဆိုလျှင် ဤကာလများ အတွင်း၌ ဆရာမြေလတ်မောင်မြင့်သူကလည်း အက်ဆေးနှင့် ကဗျာဘက်တွင် သာ အာရုံနှီးကြားနေဟန် ရှိသည်။ ။ တစ်ခါတလေ ဝတ္ထုအကြောင်း ပါလာတတ်သော်လည်း ရည်းစားဟောင်း ကလေးသုံးယောက်အမေအကြောင်း ပြောသလို အားပါးတရ မရှိလှ။

ကျွန်တော်ကလည်း အစွဲအလမ်းကြီးလေရောသလား မပြောတတ်။ သူ့ဝတ္ထုတိုကလေး တစ်ပုဒ်ကိုသာ ဖော်ပြခွင့် ရခဲ့သည့် ဒဏ်ရာဟောင်းက ပေါ် လာလေတိုင်း ဟိုမှာ ဒီမှာ သူရေးသားခဲ့သည့် ဝတ္ထုတိုကလေးများ ဆီ မျက်စောင်းထိုးမိသည် ချည်း။ မျက်စောင်းထိုးမိသည် မှာ လည်း အကြောင်းရှိသည်။ ။ ဟိုမှာ ဝဲလည်၊ ဒီမှာ ဝဲလည် တလည်လည်ဖြစ်နေသော ထိုဝတ္ထုတိုများကို စုစုစည်းစည်း ပြုလိုလှသော စိတ်ဆန္ဒက ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ တဖွားဖွား။

ဤသို့ဖြင့် တစ်နေ့သောအခါတွင် နတ်နှိုးဆော်သည့်အလား ထို ‘ရည်းစားဟောင်း ကလေးသုံးယောက်အမေ’ ဝတ္ထုတိုကလေးများ အကြောင်းသို့ ကျွန်တော်တို့ စကားဦးတည့်သွား လေသည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ သည် ဝတ္ထုတိုများ နှင့်အတူ ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြသည် ဆိုလျှင်မှားမည် မထင်ပါ။ တာရာ၊ ငွေတာရီ၊ မြဝတီ၊ ရှုမဝ၊ သွေးသောက်၊ စန္ဒာ၊ ဖြူနီညိုပြာ၊ လုံမလေး၊ ရုပ်ရှင်မျက်မှန်၊ ပေဖူးလွှာ၊ မဟေသီ၊ ကလျာ၊ စာပေလုပ်သား၊ စစ်ပြန်၊ ဒဂုန်၊ တိုင်းရင်းမေ၊ သင့်ဘဝ၊ ရွှေအမြုတေစသည့် မဂ္ဂဇင်းများ တွင် ပါဝင်ဖော်ပြခဲ့သော ဝတ္ထုတိုများ

ကို ကျွန်တော်တို့ မက်မက်စက်စက် ဖတ်ခဲ့ကြသည်။ ။

နောင်အခါ ဝတ္ထုရှည်ကြီးများကို တရှိုက်မက်မက် ဖတ်လာခဲ့ကြသော်လည်း ၊ စာကြီးပေကြီးများကို နှိုက်နှိုက်နဲ့နဲ့ ကျွမ်းဝင်ခဲ့ကြသော်လည်း ‘ငယ်ကချစ် အနှစ်တစ်ရာ မမေ့သာ’ သည့် ဝတ္ထုတိုများကို တစွဲလမ်းလမ်း အငမ်းမရ ဖတ်နေတုန်းပင်။

ဝတ္ထုတိုသည် အာရုံငါးပါးနှင့် ရသကိုးပါးကို တစ်ထိုင်တည်း အချိန်တိုအတွင်း ရရှိခံစားနိုင်သည်။ ။

ဝတ္ထုတိုသည် ဘဝအားမာန်နှင့် ဘဝအဘိဓမ္မာကို မလေးမဖင့်အချိန်မျှဖြင့် ဒက်ခနဲ ရရှိသွားစေသည်။ ။

ဝတ္ထုတိုသည် အမှား၊ အမှန် ထိုနှစ်တန်ကို မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပြတ်ပြတ်သားသား ပိုင်းခြား ဝေဖန်ပေးသည်။ ။

ထို့ပြင် ဝတ္ထုတိုသည် ‘ဝိဝါဒ မူလခြောက်ပါး’ ကို ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ပြကွက်များ ဖြင့် ရှင်းပြ စည်းရုံးပေးပြီး ညီညွတ်စည်းလုံးမှု ငြိမ်းချမ်းရေး အရသာကို ပေးစွမ်းနိုင်သည်။ ။

‘ဝိဝါဒ မူလခြောက်ပါး’ ဆိုသည် မှာ အတွဲလိုက် စုထားသော အုပ်စုခြောက်မျိုးပင် ဖြစ်သည်။ ။ တစ်ခုစီ ခွဲပြောလျှင် ဆယ့်နှစ်ပါးရှိသည်။ ။

၁။ စိတ်တိုမှုနှင့် အငြိုးအတေး

၂။ ကျေးဇူးကန်းမှုနှင့် ကိုယ့်ထက်သာသူကို အသိအမှတ်မပြု

၃။ ကိုယ့်ထက်သာ မနာလိုမှုနှင့် နှမြောတွန့်တို

၄။ ဟန်ဆောင်မှုနှင့် လှည့်စားခြင်း

၅။ အောက်တန်းကျသော အလိုရှိမှုနှင့် မှားယွင်းသောအမြင်

၆။ ကိုယ့်အမြင် ဟုတ်လှပြီ အသေဆုပ်ထားမှုနှင့် ပြင်းပြင်းထန်ထန် အသေဆုပ်ထားခြင်း။

ဝတ္ထုတို့ကို စွဲလမ်းနှစ်သက်ကြခြင်းသည် အထက်ပါ ဝတ္ထုတို့ ဂုဏ်ရည် (အကျဉ်း) တို့ ကြောင့် ဖြစ်ပါသည် ။

ကျွန်တော်သည် ဆရာမြေလတ်မောင်မြင့်သူ၏ ‘ဝတ္ထုတို ၅၀’ ကို ဖတ်ပြီးသွားပါပြီ။ တစ်ရံရောအခါ၌ ‘တစ်ပုဒ်’ မျှဖြင့်သာ ကျေနပ်ခဲ့ရသော ကျွန်တော်သည် ယခုမူ ‘၅၀’ နှင့် နဖူးတွေ့ ခူးတွေ့ ဆုံရပါလေပြီ။ (စာအုပ်နာမည်ပေးသောအခါ ပြေပြစ်ချောမွေ့စေရန် ‘ဝတ္ထုတို ၅၀’ ဟု ပေးထားသော်လည်း အမှန်တကယ်တွင် ဝတ္ထုတိုပေါင်း ‘၅၄ ပုဒ်’ ပါဝင်ပါသည် ။)

‘ဝတ္ထုတို ၅၀’ ကို ဖတ်ပြီးသောအခါ ကျွန်တော်သည် ‘ဝေဖန်ရေးနှင့် လေကန်ရေး’ လုပ်ချင်လာပါသည် ။ ထိုအခါ မည်သို့ ဝေဖန်ပြီး မည်ပုံ လေကန်ရမည်နည်း ဟူ၍ အကြံထုတ် စဉ်းစားရပါသည် ။ စဉ်းစားသောအခါ ‘ဝေဖန်ရေး’ နှင့် ‘လေကန်ရေး’ အပိုင်းနှစ်ပိုင်းတွင် ဒုတိယပိုင်းတွင် ဆိုရမည်ဖြစ်သော ‘လေကန်ရေး’ ကို ကျွန်တော် တာဝန်ကျေပြီးပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရပါသည် ။

မည်သို့နည်း ဆိုပါမူ အထက်တွင် ကျွန်တော် ရေးခဲ့သမျှသည် ဤ ‘ဝတ္ထုတို ၅၀’ နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကျွန်တော် လေကန်ထားခြင်းများ ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည် ။

ထို့ကြောင့် ပြန်ပြောင်း ပြောင်းပြန်ပြုကာ ပထမပိုင်း ဆိုရမည်ဖြစ်
သော ‘ဝေဖန်ရေး’ တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ဖို့ သာ ရှိပါတော့သည်။ ။

ကိုင်း - လာလေရော့။

ဝေဖန်ရေး ဆိုသည် မှာ အကောင်း၊ အဆိုး ထိုနှစ်မျိုးကို သုံးသပ်စိစစ်ခြင်း၊ နောက် စီမံခန့်ခွဲခြင်း၊ နောက်တစ်ခုက ခွဲဝေပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ဝေဖန်ရေး၏ ထိုသဘောတို့ ကို ကြည့်ရှုနှင့်ပင် ဝေဖန်ရေးအလုပ်သည် မည်မျှ တာဝန်ကြီးကြောင်း တွေ့ရမည်။ ကျိုးကြောင်းပြညွှန် ဆုံးမခြင်းသည် တစ်နည်းအားဖြင့် ဝေဖန်ရေးတစ်မျိုးပင် ဖြစ်ပေရာ သိမ်မွေ့နက်နဲသော အလုပ်တစ်ခုဖြစ်ကြောင်းလည်း ထင်ရှားပါသည်။ ။

ဝေဖန်သူ တချို့သည် ယမထာ ရွှေကြိမ်လုံးကို ကိုင်ဆောင်ထားပြီး ဝေဖန်သူ တချို့သည် ကား ရွှေကနဖော့ရိုး အားကိုးကြသည်။ ။ ယမထာ ရွှေကြိမ်လုံးနှင့် အဆော်ခံရလို့ ကတော့ အသားနီလန်ပြီပေါ့။ ရွှေကနဖော့ရိုး မကျိုးရုံ ဆိုပြန်တော့လည်း ရယ်ချင်ရက် ပက်ကျိ ဟစေ့ ဟစေ့ ဖြစ်ကုန်သည်။ ။ ထိုအစွန်းနှစ်ဖက်လွတ်အောင် ယမထာ တစ်လှည့်၊ ရွှေကနာဖော့ တစ်ကြိမ်ဆိုပြန်ပါမူ အသားနီလန်ပြီးမှ တော့ ရယ်ချင်ရက် ပက်ကျိ ဖြစ်ဖို့ ရာ မလွယ်ရေးချ မလွယ်။ ဝေဖန်ရေးအနုပညာလို့ ပဲ ပြောပြော၊ ဝေဖန်ရေး ယဉ်ကျေးမှုလို့ ပဲ ဆိုဆို ‘ကိုယ်ကျင့်ခိုင်မြဲ၊ သမာဓိကဲ’ ပါမှ လူအကဲ့ရဲ့ လွတ်ပါမည်။ နတ်လူသာစု ခေါ်ပါမည်။

ကျွန်တော်ကမူ ‘သုံးသပ်ချက်’ ဟု သာ ပြောလိုသည်။ ။ ‘သုံးသပ်’ ဆိုသည်မှာ ‘သက်ဝင်ဆင်ခြင်ခြင်း’ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ဟုတ်ပြီ၊ ဤသို့ ဆိုသော် ‘သက်ဝင်’ တာက ဘာလဲ၊ ‘ဆင်ခြင်’ တာက ဘာလဲ ခွဲခွဲခြားခြား ကွဲကွဲပြားပြား ပြောစမ်းပါ ဆိုသော် မည်သို့ ပြောမည်နည်း။ မသိဘူးလားဆိုတော့လည်း သိသလိုလို ရှိသည်။ ။ သိသလား ဆိုတော့လည်း မသေချာ။ ‘သက်ဝင်’ ဆိုသည်မှာ ဤနေရာ၌ ‘ယုံကြည်လက်ခံတာ’ ဖြစ်သည်။ ။ ‘ဆင်ခြင်’ ဆိုသည်မှာ ဤနေရာ၌ ‘ချင့်ချိန်တာ’ ဖြစ်သည်။ ။

ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ပြီးသော နိုင်ငံရေးများမှာ တော့ စာရေးဆရာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ပန်းချီဆရာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းရှင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ‘အကြံပေးအဖွဲ့’ ထားကြသည်။ ။ ထို ‘အကြံပေး’ များ သည် ‘ဝေဖန်ရေး’ များ ပင် ဖြစ်သည်။ ။ သူတို့က လူတကာ အထိတ်တလန့် မဖြစ်စေရန် နာမည်လှလှ ပေးတတ်သည်။ ။ ထိုအကြံပေးများ ၏ ထောက်ပြအကြံပြုချက်များကိုလည်း မှတ်တမ်းတင်သူက သေသေချာချာ မှတ်တမ်းပြုစုထားရသည်။ ။ ထို မှတ်တမ်းများကို လေးလေးစားစား ဖတ်ရှုပြီး ပြင်စရာကို ပြင်၊ ဆင်စရာကို ဆင်လိုက်သောအခါ သူတို့ လုပ်ငန်းများ တရိပ်ရိပ် တိုးတက်ပြီး လူသားအကျိုးပြုလုပ်ငန်းများ စည်ပင် ထွန်းကားလာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ ရွှေ့ပြည်ကြီးမှာ မူ ...။

ဆရာ မြေလတ်မောင်မြင့်သူ၏ ဝတ္ထုတိုများကို ဆစ်ပိုင်းကြည့်လိုက်သောအခါ ‘ပြောသူနာမ်စား’ ဖြင့် ရေးသော ဝတ္ထုတိုများ နှင့် ‘အပြောခံနာမ်စား’ ဖြင့် ရေးသော ဝတ္ထုတိုများ ဟူ၍ နှစ်မျိုးနှစ်စား ပါဝင်ကြောင်း

တွေ့ရသည်။ ။

‘ပြောသူနာမ်စား’ ဖြင့် ရေးသောဝတ္ထု ဆိုသည် မှာ ‘ကျွန်တော်၊ ကျွန်ုပ်၊ ကျွန်မ’ စသော ပြောသူနာမ်စားဖြင့် ရေးသော ဝတ္ထုများ ဖြစ်သည်။ ။

‘အပြီးချင်းတော့ မတူပါ’၊ ‘အလည်လွန်တဲ့ ငှက်ကလေး’၊ ‘တစ်ကောင်ကြွက် တစ်မျက်နှာ’၊ ‘မမြင်ရသော ကြိုးတစ်မျှင်’၊ ‘သားဦးစနေ’၊ ‘အဖေမေတ္တာ’၊ ‘ဒဏ္ဍာရီ မဟုတ်ပါ’၊ ‘အမွေခံ နှလုံးသားနှင့် ပတ်သက်၍’ စသည် စသည်။ ။

‘အပြောခံနာမ်စား’ ဖြင့် ရေးသောဝတ္ထု ဆိုသည် မှာ ဦးဘယ်သူ၊ ဒေါ်ဘယ်ဝါ၊ မောင်ဘယ်သူ၊ မဘယ်ဝါ စသော အပြောခံနာမ်စားဖြင့် ရေးသော ဝတ္ထုများ ဖြစ်သည်။ ။

‘ပြက်လုံး’၊ ‘ဒုတိယဝေဒနာ’၊ ‘အိုအေစစ်ရပ်ဝန်းနှင့် အဆိပ်သင့်ပန်းပွင့်’၊ ‘ကောက်သောမြားနှင့် အား၏ အလျင်’၊ ‘အဆိပ်ရိုင်း ပုံပြင်’ စသည် စသည်။ ။

ဆရာ မြေလတ်မောင်မြင့်သူ ရေးဖွဲ့သွားသော
ဝတ္ထုတိုဇာတ်လမ်းများ သည် ပတ်ဝန်းကျင် လက်တစ်ကမ်းမှ ဘဝများ ပင် ဖြစ်သည်။ ။ ထိုဇာတ်လမ်းများ သည် သူ့ဘဝများ ပင် ဖြစ်သည်။ ။ သူ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှ ဘဝများ လည်း ပါဝင်သည်။ ။ ထိုဇာတ်လမ်းများကို ဖတ်ပြီးနောက် ‘အင်း -ကောင်းလိုက်တာ၊ ဘယ်ခရီးမှ လည်း ထွက်စရာ မလို၊ ဘယ်သူနဲ့ မှ လည်း သွားတွေ့ဖို့ မကြိုးစားရ၊ ဘယ်စာအုပ် စာတမ်းမှ လည်း မမှီငြမ်း မကိုးကားရ၊ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးသွားတာ သက်သေသက်သာ ရှိလိုက်တာ’ ဟု မှတ်ချက်ချမိရပါသည်။ ။

ဆရာ မြေလတ်မောင်မြင့်သူ၏ ဝတ္ထုတိုကလေးများ သည် မြန်မာရ နံ့သင်းသော ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်ပြီး မိသားစုဘဝ၊ အိမ်ထောင်သည် ဘဝ၊

ဆွေမျိုးမိတ်ဆွေတို့ ၏ ၁၀ စသည့် ရိုးရှင်းသော မြန်မာ့လူနေမှုဘဝကို ဖော်ကျူးထားသည်။ ။ ထို့ပြင် ခေတ်ပုံရိပ်တို့ ကို ထင်ဟပ်စေသော အရေးအဖွဲ့များကလည်း ‘သမိုင်းမှတ်တမ်း’ များ သဖွယ် နှစ်သက်စရာ ဖြစ်ပါသည်။ ။

‘အပြုံးချင်းတော့ မတူပါ’ ဝတ္ထုတို တစ်နေရာတွင် ဤသို့ရေးသား ဖော်ကျူးထားလေသည်။ ။

"ဘာမှ တော့ မဟုတ်ပါဘူးအေ၊ ဒီလ မီတာခက ငါးကျပ်တောင် ကျော်တယ်၊ အဲဒါ ညည်းတို့ ကလည်း တစ်ဝက် ခွဲဆောင်ရမယ်"

"ပြီးခဲ့တဲ့ လက ကျွန်မတို့ ငွေဆောင်တယ်လေ၊ ဒီလ အစ်မတို့ အလှည့် ဟုတ်လား"

"အေး - တို့ အလှည့်ပေမယ့် ဒီအိမ်မှာ တစ်သက်လုံးက ဒီလောက်ထိ မီတာခ တက်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး ၊ အခုမှ ညည်းလင် ညဉ့်နက်သန်းခေါင် စာကြည့်လို့ မီတာခတွေ တက်လာတာ"

"အို-ခါတိုင်းလည်း ဒီလိုပဲ ကြည့်တာပဲ၊ ဒီလကျမှ ထူးပြီး များ လာတာတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ကိုယ့်အလှည့် ကိုယ်ဆောင်ပေါ့"

"ဟေ့-ကိုယ့်အလှည့်ပေမယ့် ညည်းလင်ကြောင့် ဒီလောက် မီတာခတွေ တက်လာတာကို တို့ ကချည်းပဲ ဆောင်ရမလား"

"ဆောင်ရမှာ ပေါ့"

"မဆောင်နိုင်ဘူးဟေ့"

"မဆောင်နိုင်ရင်နေ"

မီတာခ ငါးကျပ်ကို ညီအစ်မ နှစ်ယောက် တစ်ယောက်တစ်ဝက် (၂

ကျပ်၊ ပြား ၅၀ စီ) ပေးဆောင်ရမည့်ကိစ္စအတွက် အချေအတင် စကားများ နေကြပုံကို ရေးဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ ငွေ ‘ငါးကျပ်’ ဟူသော စကားလုံး အသုံးအနှုန်းကို ယနေ့လူများ (သက်ကြီးပိုင်းများ မပါ) နားလည်ကြတော့မည် မဟုတ်။ နားလည်ဖို့ အသာထား မြင်တောင် မြင်ဖူးကြတော့မည် မဟုတ်။ ‘မိတာခ ငါးကျပ်’ အတွက် ထိုခေတ်တွင် ညီအစ်မချင်းပင် နပန်းသတ်ကြရသည် အထိ ဖြစ်ခဲ့ရသည် ကို ယနေ့ မိတာခ ထောင်ဂဏန်း၊ သောင်းဂဏန်း ဆောင်နေရသူများက မျက်လုံးအဝိုင်းသား ဖြစ်ကြပေရောမည်။ မဖြစ်ပါနဲ့ ၊ ထိုကိစ္စသည် သမိုင်းကိစ္စ ဖြစ်ပါသည်။ ။

ဆရာမြေလတ်မောင်မြင့်သူသည် ၁၉၇၆ ခုနှစ်တွင် ဝတ္ထုတို (ပြက်လုံး) စတင် ဖော်ပြခံရသည်။ ။ ထို့နောက် ဆက်ရေးသည်။ ။ ဇာတ်လမ်းတို့သည် ဘဝသရုပ်မှန် ဇာတ်လမ်းများ ၊ အရေးအသား အတင်အပြတို့ သည် ရိုးရိုးရှင်းရှင်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်။ ၂၀၀၆ ခုနှစ်။ ဝတ္ထုတို စတင် ဖော်ပြခံရချိန်မှ စတင် ရေတွက်သော် နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်။ ထိုအချိန်မှ စတင်ကာ ဆရာ၏ ဇာတ်လမ်းစီးဆင်းရာ ရေခံမြေခံသည် မပြောင်းလဲသော်ငြား ရေးသားတင်ပြပုံမှာ သိသိသာသာ အရွေ့တစ်ခုဆီ ဦးတည်သွားကြောင်း တွေ့ရသည်။ ။

၂၀၀၆၊ ဖေဖော်ဝါရီ၊ ပိတောက်နွယ်မဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြခံရသော ဝတ္ထုတိုနာမည်က ‘ထဆင်ထူးဗိုင်းရပ်’။ ဝတ္ထုနာမည်ပေးပုံက ‘အသစ်’ ခ

ပ်ဆန်ဆန်။ အရေးအသားကိုလည်း ကြည့်ပါလေ။

‘အဲသလိုတော့ အမေ့မျက်စိကို အသေမခံနိုင်၊ အဲဒီ မာနနဲ့ ပဲ မိုးခေါင်ပြီး ညမှောင်သော အလျားများကို ဆွဲဆန့်ရင်း အမေ့မျက်စိကို ပဏာမအနေနဲ့ စမ်းသပ်ကြည့်ရန် မြို့လယ်ကောင်ရှိ ရွှေဘုံသာလမ်းသို့ မလွမ်းဘဲ ရောက်ခဲ့ရ၏။’

ဆရာအရေးအသားတွေက သမားရိုးကျ ရေးသားနေကျ ဝတ္ထုတိုအရေးအသားများမှ အလျားလိုက်ရော ဒေါင်လိုက်ပါ အရွေ့တစ်ခုဆီသို့ ပီပီပြင်ပြင် ခွဲထွက်သွားသည် ။

ထို့နောက် Health for All မဂ္ဂဇင်းတွင် ၂၀၀၇၊ စက်တင်ဘာ၌ ဖော်ပြခဲ့သော ‘ပန်းပေးလို့ မွေးမတဲ့ လား’။

‘တိုက်ဆိုင်သည် ဟု ဆိုရမည်လား မသိပါ။ ခါးသက်သော မြားချက်၏ လားရာကို စိတ်ထဲက အပြီးအပိုင် ဆွဲနုတ်ဖို့ ကြိုးစားရင်း သီတင်း တစ်ခါ ကျွတ်ခဲ့ပြန်ပါပြီ’

ဆရာ၏ ‘အသစ်’ များကို ဖတ်ရှုရင်း ဆရာမင်းလူ ပြောဖူးသော စကားအချို့ကို ပြန်လည် ကြားယောင်လာသည် ။

"ကျွန်တော်က ဝတ္ထုဆိုပြီး သွားပို့တယ်၊ အဲဒါကို အယ်ဒီတာက အက်ဆေးတဲ့ ။ နောက် အက်ဆေးဆိုပြီး သွားပို့တဲ့ အခါကျတော့ မင်းဟာက အက်ဆေးမှ မဟုတ်တာ၊ ဒါ ဝတ္ထုကွတဲ့ "

ဖြစ်တတ်ကြပါသည် ။ အထူးသဖြင့် အက်ဆေးနှင့် ဝတ္ထု ဒွန်တွဲ လွန်ဆွဲလာသောအခါ အက်ဆေးထဲသို့ ဝတ္ထုက ပါလာလိုက်၊ ဝတ္ထုထဲသို့ အက်ဆေးက ပါသွားလိုက်။

မည်သို့ဆိုစေ ကျွန်တော်တို့ ‘အသစ်’ ကို ကြိုဆိုရမည်။

‘ဝတ္ထုတို ၅၀’ သည် ယခုအခါ ကျွန်တော့် စာအုပ်စင်ထက်တွင် ဝင့်ဝင့်ထည်ထည် နေရာယူပေတော့မည်။ ဝမ်းမြောက် ဂုဏ်ယူစွာ ကျွန်တော့် စာအုပ်စင်ထက်တွင် ဝင့်ထည်စေပါမည် ဆရာ။ ဆရာ ‘ဝတ္ထုတို ၅၀’ သည် မြန်မာ့ဝတ္ထုတိုလောက ကောင်းကင်ကြီးထဲတွင် လင်းလက်သော ကြယ်တစ်ပွင့် ဖြစ်ပါစေ။ ဖြစ်ရမည် ဟူ၍ လည်း ယုံကြည်ပါသည်။ ။

ဝတ္ထုရေးသော ဆရာ ဂျီဇော်၏ ကဗျာကလေးကို ဆရာပြု၍ ဖတ်ရသောအခါ ကျွန်တော် ကြည်နူးခဲ့ရပါသည်။ ။ ဝတ္ထုရေးသော အက်ဆေးဆရာကြီး၊ ကဗျာဆရာကြီး၏ ‘ဝတ္ထုတို ၅၀’ ကို ထုပ်ထုပ်ပိုက်ပိုက်ကြိုကြိုက်ရသောအခါ အဘယ်မှာ မကြည်နူးနိုင် ရှိပါအံ့နည်း။

ကဗျာကတော့ မရေးပါနဲ့ ပြောလည်း ရမှာ မဟုတ်တဲ့ အတွက် အထူးမပြောလိုပါ။

မေမြို့ (ပြင်ဦးလွင်) မှာ ရထားလုံးကလေးစီးပြီး ပန်းကမ္ဘာနှင့် တောင်လှေကားတွေ ကြည့်ငေးရသော ရသမျိုးပေးသည့် အက်ဆေး လှလှကလေးတွေလည်း ရေးပါလေဦး။

မိုးသည်းသည်းမှာ ကြာဖက်ထီးကလေးဆောင်းပြီး လယ်စောင့်တဲ့ ကလေးဆီ အမောတကော ပြေးရသော ခံစားမှုမျိုးပေးသည့် ဝတ္ထုတို ကောင်းကောင်း ကလေးတွေကိုလည်း ငဲ့စောင်း၍ ကြည့်ပါလေဦး။

မေတ္တာရည်လျက်

တက္ကသိုလ်တင်ဟန်ကျော်

၂၃၊ ၃၊ ၂၀၁၇၊ ကြာသပတေး။

ညနေ ၄ နာရီ၊ ၂၇ မိနစ်

ပြက်လုံး

‘ချစ်နေတုန်းမှာ

မုန်းစရာတွေ

ဘယ်မှာ ရှာမရသော်လည်း ...’

ကိုဒေါန ကဗျာ မရေးဖြစ်တာ ကြာပြီ။ စာ မရေးဖြစ်တာကြာပြီ။ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ဘာစာမျှ မရေးဖြစ်ခဲ့။ ဘာစာမျှလည်း မဖတ်ဖြစ်ခဲ့။ ကိုဒေါနကား စာပေ၊ ကဗျာတွင် ဝါသနာပါသူပီပီ အားအားရှိလျှင် စာရေး၊ စာဖတ်ခြင်းဖြင့်သာ မွေ့လျော်နေချင်သူ ဖြစ်သည် ။ သို့သော် ဝါသနာ အလိုကို ဘဝပေးအခြေအနေက မလိုက်လျောခဲ့ပါပေ။

သည် နေ့ တနင်္ဂနွေနေ့၊ ရုံးလည်း အားသည် ။ ဘယ်မှ လည်း သွားစရာ မရှိ။ ထို့ကြောင့် သည် နေ့တော့ ရေးဖြစ်အောင် ရေးမည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် စာရေးစားပွဲတွင် ထိုင်လိုက်သည် ။ စာရွက်နှင့် ဖောင်တိန်တို့ ကလည်း သူ့သခင်အတွက် အသင့်၊ ခံစားမှု ဝေဒနာတွေကလည်း ရင်ထဲမှာ ပြည့်လျှံနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

သို့ဖြင့် အထက်ပါ ကဗျာကို ဆက်ရေးရန် ကာရန်ရှာနေမိသည် ။ အတွေးများက ခေါင်းထဲမှာ စုပြုံနေသည် မို့ ရုတ်တရက် ထွက်မလာ၊ ‘ဘယ်မှာ ရှာမရနိုင်သော်လည်း’ ဟူသော စာကြောင်းနှင့်ပင် တန့်နေ၏။ ကိုဒေါနသည် စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားရင်း

နောက်စာတစ်ကြောင်းကို ထပ်ရေးချလိုက်ကြသည်။ ။

"မုန်းပြန်သောအခါ

မုန်းပြန်သောအခါ"

ကိုဒေါနသည် လက်မှ ရေးရင်း နှုတ်မှ လည်း တိုးတိုးကလေး ညည်း
နေမိသည်။ ။ ကဗျာစာအုပ်များကား တဖြည်းဖြည်း ဝင်လာကြလေပြီ။

"ဟဲ့ ... အိမ်ပေါ်ကဟာတွေ ခုထက်ထိ မထကြသေးဘူးလား၊ အား
တဲ့ ရက်ကလေးမှာ စောင်တွေ၊ ခြင်ထောင်တွေ လျှော်တာ ဖွပ်တာ မဟု
တ်ဘူး "။

အောက်ထပ်မှ ယောက္ခမကြီး၏ မင်္ဂလာ နှုတ်ခွန်းဆက်သံကြောင့်
အနုပညာ လိပ်ပြာများ သည် လွင့်စဉ် ထွက်ပြေးကြကုန်၏။ ကိုဒေါန၏
လက်သည် ရှေ့သို့ ဆက်မရတော့။ ဖောင်တိန်ကိုလည်း အသာချလိုက်ရ
တော့သည်။ ။ ပြီးတော့ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုလည်း မှုတ်ထုတ်လိုက်မိ
သည်။ ။

"ဟင်း"

"ကဲ - အစ်ကို ရေးစရာရှိတာ ရေးပါ။ ဖွပ်စရာ ရှိတာတွေ မေ သွားဖွ
ပ်လိုက်မယ်နော်"

အလိုက်သိသော ကိုဒေါန၏ မိန်းမက ပျာပျာသလဲပင်။ အနီးအနားရှိ
လျှော်ဖွပ်စရာအဝတ်များကိုယူပြီး အောက်သို့ ဆင်းပြေးသည်။ ။

အပေါ်ထပ် အောက်ထပ်ဆို၍ အလွန် ကြီးကျယ်သည့် နှစ်ထပ်
အိမ်ကြီးတော့ မဟုတ်ပေ။ အလွန် ကျဉ်းမြောင်းသော အိမ်ခန်းကလေး၌
မိသားစုနှစ်စု မနေလောက်၍ ကိုဒေါနတို့ လင်မယား အသစ်စက်စက်
ကလေးအတွက် အပေါ်ထပ်ခိုးကလေးထိုးပြီး နေရခြင်းသာ ဖြစ်၏။ မ

တံတတ်ရပ်လျှင် ခေါင်းပင် မလွတ်။ သို့တစေ ကိုဒေါနတို့ အဖို့ တော့
ဤထပ်ခိုးကလေးကိုပင် အင်မတန် သာယာသည့် သီရိဂေဟာကြီးပမာ
တင်စားပြီး နေထိုင်ခဲ့ကြရချေသည် ။ မိသားစုနှစ်စုဆိုရာ၌ မိသားစုတစ်
စုမှာ ကိုဒေါနနှင့် မတင်မေတို့ လင်မယားဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်စုမှာ ယောက္ခ
မကြီးအပါအဝင် ကိုဒေါန၏ မရီး မအေးအေးတို့ မိသားစု ဖြစ်၏။

"ညည်းတို့ မလည်း အလကားနေ အိပ်ရာထဲမှာ ပဲ ခွေနေကြ။ နေ့တ
တွတ်တွတ်၊ ညတတွတ်တွတ်နဲ့ တွတ်ထိုးလို့ ပဲ မဝနိုင်ကြဘူး"

ယောက္ခမကြီးက ဒုတိယမိမိ ကောင်းချီးဩဘာပေးပြီး လက်ဆွဲခြင်း
ကလေးဆွဲကာ ဈေးထွက်သွား၏။

မအေးအေး၏ သမီးအကြီးမကလေး မိစန္ဒာကား သူ့အဘွားနောက်
မလိုက်ရသဖြင့် အော်ဟစ်ငိုယိုကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည် ။ အငယ်မက
လေး မိသီတာကလည်း ရောယောင်ကာ လိုက်ငိုပြန်ပါလေသည် ။

"ကဲ ... ရှင်ကလည်း မိုးမလင်းသေးဘူး၊ သတင်းစာကြီး တကိုင်ကိုင်
နဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ဘာများ အောက်မေ့နေတယ် မသိဘူး။ ကလေးတွေ ဒီ
လောက် ငိုနေတာကို လှည့်မကြည့်နိုင်ဘူး။ ရှင်ကလေးတွေ အပြင်ခေါ်
သွား။ ကျုပ်လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ရဦးမယ်"

မအေးအေး၏ သာယာနာပျော်ဖွယ်သော အသံကို မကြားချင်၍
လား၊ ကလေးတွေ ငိုနေသည် ကိုပင် စိတ်မရှည်တော့၍ လား မသိ၊
ယောက်ျားဖြစ်သူ ကိုငြိမ်းအေးခမျာ ကလေးနှစ်ယောက်ကို လက်တစ်ဖ
က်စီ ချီပြီး ခပ်ကုပ်ကုပ် ထွက်သွားပါလေတော့သည် ။ မင်္ဂလာအပေါင်း
နှင့် ပြည့်စုံသော နံနက်ခင်းပေတကား။

ကိုဒေါနသည် စောစောစီးစီး နားမသက်သာလှသည့် ဆူဆူပူပူအသံ
များကြောင့် ကလောင်ကို အသာချပြီး ဆေးလိပ်တိုကို ကောက်ဖွာနေလို

က်မိသည် ။ ယခုမူ ရေချိုးခန်းမှ မတင်မေ အဝတ်လျှော်သံမှ လွဲ၍ ဘာသံမျှ မကြားရတော့။ နားအေးသွားပေပြီ။ ထို့ကြောင့် မိန်းမ၏ အဝတ်လျှော်သံကိုသာ စည်းချက် ဝါးချက် အဖြစ် မှတ်ယူရင်း ထွက်ပြေးလွင့်ပျောက်ကုန်ကြသည့် ကာရန်များကို အမိအရ လိုက်ဖမ်းနေမိသည် ။

‘မုန်းပြန်သောအခါ

ချစ်စရာတွေ

ကွယ်ကာဆိတ်သုဉ်း ဒေါသဖုံး၏။’

ကိုဒေါနသည် စိတ်လက်ကြည်သာစွာဖြင့် ကဗျာတစ်ပိုဒ်ကို ဆက်ရေးချလိုက်၏။ အေးချမ်းဆိတ်ငြိမ်သော ပတ်ဝန်းကျင်သည် အနုပညာ၏ ရင်ခုန်သံကို ပိုမို ဖန်တီးပေးနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

"အစ်ကိုရေ၊ စောင်ပိုင်းကလေးကို မဲနယ်ဆိုးလိုက်မယ်နော်"

ဟော - လာပြန်ပြီ။ စာရေးကောင်းပြီဆိုမှ ဖြင့် အကြောင်းတွေက ပေါ်လာကုန်ပြီ။ ကိုဒေါန စိတ်တိုသွားသည် ။ သည် မိန်းမကလည်း တစ်မျိုး။

"အေးကွာ အေး၊ ကောင်းသလိုသာ ကြည့်လုပ်"

ကိုဒေါနသည် ရေးလက်စ ကဗျာကို ဆက်ရေးရန် စိတ်ကူးနေစဉ်-

"ဟဲ့ ... နင်တို့ စောင်ပိုင်းက ဘယ်လောက်အဖိုးတန်လို့ မဲနယ်ဆိုးနေရသလဲ။ အလုပ်ဆိုတာ နေရာနဲ့ ကြည့်လုပ်ရတယ်။ ငါကမပြောချင်လို့ ကြည့်ကြည့်နေတာ။ နင်တို့ လုပ်တာ အလုပ်ကို မဟုတ်ဘူး "

အိမ်ရှေ့ခန်းမှ အစ်မ၏ မမျှော်လင့်သော စကားသံကြောင့် မတင်မေသည် ဖျော်လက်စ မဲနယ်လေ့ကို ကိုင်ရင်း ဝိုင်သွား၏။ ပြီးတော့

မျက်မှောင်လည်း ကြုတ်သွား၏။

"ဟေ့ ... ညည်း တစ်ပြားမှ စိုက်ဝယ်တာ မဟုတ်ဘူး ။ ဒါအမေဝယ်ထားတာ။ ညည်းဘာမှ ကြားထဲက သဝန်တိုစရာ မလိုဘူး။ ငါလည်း သုံးပိုင်ခွင့်ရှိတယ်"

"ငါမဝယ်ပေမယ့် ပြောစရာရှိရင် ပြောရမယ်။ ကုန်တော့အတူတူ ကုန်တာ။ ခုဟာက နင်တို့ က အရေးမဟုတ်တာကို အရေးလုပ်နေလို့ ပြောတာ"

"ညည်းစကားပြောရင် ကြည့်ပြော၊ ငါတို့ အပေါ်ဆိုရင် နေရာတကာ မနာလိုစိတ် ထားတယ်၊ နေရာတကာ ဝင်ဝင်ပြောတယ်။ နေရာတကာ ဗိုလ်ကျတယ်၊ ဒီလောက်သဝန်တိုနေရင် မသုံးဘူး"

ပြောပြောဆိုဆိုပင် မတင်မေသည် ဖျော်လက်စ မဲနယ်လုံကို သွန်ပစ်လိုက်သည် ။ အတော်လည်း ဒေါသထွက်နေပုံရသည် ။

သို့ဖြင့် ထိုစောင်ပိုင်းကလေးမှာ မဲနယ်မဆိုးဖြစ်တော့ပေ။ မတင်မေလည်း စောင်ပိုင်းကလေးကို နေလှန်းရန် အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာခဲ့သည် ။

"ဟယ် ... ငါပြောတာနဲ့ တမင်ရွံ့ပြီး မဲနယ်တွေ အရမ်းဆိုးလာတယ် ကြည့်စမ်း"

အစ်မ၏ မဆင်မခြင် စွပ်စွဲသံကြောင့် မတင်မေသည် ပို၍ ဒေါသထွက်သွား၏။ လက်ထဲမှ စောင်ပိုင်းကိုလည်း သူ့အစ်မရှေ့သို့ ဖုတ်ခနဲ ပစ်ချလိုက်၏။

"ညည်း ဘာမတရားပြောတာလဲ၊ ဒါငါ့ယောက်ျားရွာက ယူလာကတည်းက သူ့အမေ ဆိုးပေးလိုက်တဲ့ လက်ကျန်တွေဟဲ့၊ ညည်းဟာ တို့ အပေါ်ဆိုရင် လူဝါးကိုဝတယ်၊ ကဲ-ကဲ လူဝါးဝဦး၊ လူဝါးဝဦး" ဟူသော ဒေါ

သံများ နှင့် မရှေးမနှောင်းမှာ "ဖြန်း-ဖြန်း" ဟူသော ရိုက်သံများ လည်း တစ်ဆက်တည်း ထွက်လာသည်။ ။ ထို့နောက် ညီအစ်မနှစ်ယောက်၏ လုံးထွေးသတ်ပုတ်သံများမှာ ဝုန်းခိုင်းကြသွားတော့သည်။ ။

မြန်ဆန်လွန်းလှသော အဖြစ်အပျက်တို့ ကြောင့် ပထမတွင် ကိုဒေါနသည် ငိုနေမိ၏။ နောက်မှ သတိဝင် လာပြီး ထပ်မံမှ အပြေးအလွှား ဆင်းကာ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကြားတွင် ဝင်ဖျဉ်လိုက်ရသည်။ ။ မဖျဉ်လို့လည်း မဖြစ်၊ မတင်မေ ကိုယ်ဝန်ကြီးနှင့် မဟုတ်ပါလား။

သင်းတို့ ၏ မိုက်မဲမှုကြောင့် ရင်သွေးသာပျက်သွားခဲ့သော်ဟူသော အတွေးကြောင့် ကိုဒေါန ဒေါသထွက်မိ၏။ သို့တစေ အံ့ကြိတ်ပြီး စိတ်ကို ထိန်းလိုက်ရသည်။ ။

မတင်မေသည် ဒေါသမပြေသေးဘဲ ဆက်ချရန် တကဲကဲလုပ်နေသေး၏။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရ ဖြစ်နေသည် ထင်၏။

"မင်းကို တော်တော့လို့ ငါပြောနေတယ်။ သွား၊ အခုအပေါ်တက်၊ ဘာတစ်ခွန်းမှ ထပ်မပြောနဲ့။"

ကိုဒေါန၏ ဒေါသသည် မြားဦးလှည့်သွား၏။

သူ့အသံသည် ကျားရဲတစ်ကောင်၏ ဟိန်းဟောက်လိုက်သံပမာ၊ စကြာဝဠာတစ်ခုလုံးကိုပင် ထိုးဖောက်သွားလေသလား အောက်မေ့ရ၏။ ။ အရာအားလုံး ငြိမ်သက်သွားကြလေသည်။ ။ ကိုဒေါန တစ်ကိုယ်လုံးလည်း နာကြည်းစိတ်ဖြင့် တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ ။

မတုန်ဘဲ ရှိပါ့မလား။ စောင်ပိုင်းကလေးတစ်ထည် ဆိုးသည့်အတွက် ကုန်ကျသည့် မဲနယ်ဖိုးသည် အဘယ်မျှ များ ပြားလေသနည်း။ အဘယ်မျှ တန်ဖိုးထိုက်လေသနည်း။ မဖြစ်စလောက် အကြောင်းကလေးကို ယိုး

မယ်ဖွဲ့ပြီး အပြစ်ရှာရလောက်အောင် ...။

ကိုဒေါနသည် အစရှာမရအောင် ဖြစ်နေမိ၏။ အနုပညာစွာန်များ ကား သူ့အပါးမှ ထွက်ပြေးသွားကြပြန်လေပြီ။

ကိုဒေါန စဉ်းစားကြည့်သည် ။ ယောက္ခမအိမ်တက် သမက်မှာ မျက်နှာငယ် ဟူသော လျစ်လျူရှုပြီး မိန်းမမျက်နှာ တစ်ရွာထင်ကာ သည် အိမ်ရောက်လာခဲ့သည် မှာ ခုနစ်လ ကျော်ပြီ။

ပထမသော် သူသည် ဤသို့သော ပြဿနာမျိုးများကို မကြုံလို၍ သီးခြားခွဲနေရန် ကြံခဲ့သေးသည် ။ သို့သော် သူတို့ မိသားစုက မတင်မေကို သမီးအငယ်ဆုံးကလေးဖြစ်၍ မခွဲနိုင်သည် က တစ်ကြောင်း၊ နောက်ပြီး ဥမကွဲ သိုက်မပျက် စည်းစည်းလုံးလုံး နေလိုကြသည် က တစ်ကြောင်း၊ စသည့် အကြောင်းကြောင်းကို ထောက်ပြီး အစစအဆင်ပြေအောင် နေလာခဲ့သည် ။

ကိုဒေါနသည် အညာသား ဖြစ်၏။ အညာထွက်ကုန်များ ဖြစ်သည့် ပဲကြီးလှော်၊ သနပ်ခါးတုံး၊ ထန်းလျက်ခဲ၊ မန်ကျည်းသီး စသည့် စားသုံးပစ္စည်းတို့ သည် ကိုဒေါန သည် အိမ်ရောက်ကတည်းက ပြတ်သည် မရှိခဲ့၊ အညာမှ သူ့မိဘများကလည်း လူကြိုတိုင်း ပို့ပေးလေ့ ရှိ၏။

ထိုအခါမျိုးတွင် ကိုဒေါနတို့ ၏ ဂုဏ်သတင်းသည် သနပ်ခါးနံ့နှင့် အတူ မွှေးပျံ့နေပါလေ၏။ သူတို့ ၏ မျက်နှာများကလည်း ထန်းလျက်ခဲလို ချိုနေပါလေ၏။

ဒါတင်မကသေးချေ။ တစ်ခါတစ်ရံ မိသားစုတစ်ပြုံလုံး ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ကြသည့် အခါမျိုးတွင် လည်းကောင်း၊ ဘုရားသွားသည့်အခါမျိုးတွင် လည်းကောင်း သုံးဘီးကားခကအစ ကလေးမုန့်ဖိုးအထိ ကိုဒေါနတို့ လင်မယားကသာ အကုန်အကျခံခဲ့သည် ချည်း ဖြစ်၏။ သည် အထဲ ကလေးတွေ၏ ချီးသေးမကျန် လုပ်ကိုင်ပေးရသည် က အဆစ်ပါသေး၏။ ထိုစဉ်က ကိုဒေါနတို့ လင်မယားမှာ အသီးသီး အလုပ်အကိုင်ရှိသည် က တစ်ကြောင်း၊ တခြား စားသောက်မည့် လူပိုလူလျှံကလည်း မရှိသည် က တစ်ကြောင်းမို့ အပိုအလျှံ မထားနိုင်စေကာမူ မကြောင့်မကြ သုံးစွဲနိုင်ခဲ့၏။ ပေးနိုင်ကျွေးနိုင်ခဲ့၏။

ယခုမူ ယခင်ကလို နှစ်ယောက်တည်း မဟုတ်တော့။ နောက်ထပ် တိုးလာဦးမည့် ပါးစပ်တစ်ပေါက်အတွက် ပြင်ရဆင်ရပြီ၊ စုရဆောင်းရပြီ။ စည်းစနစ်ထားရပြီ၊ သုံးချင်တိုင်းသုံး၍ မဖြစ်တော့။ သည် အထဲ မတင်မေကလည်း မကြာခဏ ချူချာလာသဖြင့် ဆေးတိုက်ပြေးရသည် က အကြိမ်ကြိမ်၊ သည် တော့လည်း သူတို့ အပေါ် ယခင်ကလို ပေးနိုင် ကျွေးနိုင်ခြင်း မပြုနိုင်တော့ပေ။

သည် တွင် သူတို့ လင်မယားအပေါ် အထင်လွဲခဲ့သည် ၊ အမြင်မှားခဲ့သည် ။ ဒါကြောင့်ပင် ဘာမဟုတ်သည့် မဲနယ်ဆိုးဖို့ ကိစ္စ အသေးအမွှေကလေးကို ပြဿနာအဖြစ် ဖန်တီးလာသည် ။ အပြက်အပြက်နှင့် နှာခေါင်းသွေးထွက်ခဲ့ရသည့် ထိုအကြောင်းကို တွေးမိတိုင်း စိတ်ထဲမှာ မကောင်း၊ ရင်ထဲမှာ လည်း တန့်န့်။

စင်စစ် တစ်အိမ်တည်း စုနေပြီး တစ်ဝိုင်းတည်း စုစားကြသည့် အိမ်ထောင်စုများ ဟူသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး၊ တစ်လှည့်နှင့် တစ်လှည့် အနည်းအကျဉ်းတော့ သာမူ၊ နာမူ ဟူသည် ရှိကြစမြဲ။ ရှောင်လွှဲ၍ မရ၊

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တုံ့ပြန်သော မေတ္တာတရားနှင့် နားလည်မှုထားသွားကြလျှင် အရာအားလုံး အဆင်ပြေရမည်သာ မဟုတ်ပါလား။

ယခုတော့ သည် လို မဟုတ်ပြီ။

ကိုဒေါနတို့ ဂုဏ်သတင်းသည် သနပ်ခါးနံ့နယ် မသင်းတော့။ သူတို့ တစ်တွေ၏ မျက်နှာသည် လည်း ထန်းလျက်ခဲနယ် မချိုတော့။ အရာအားလုံးသည် မန်ကျည်းသီးနယ် ချဉ်ကုန်လေပြီတကား။

"အမေ၊ ကျွန်မက သူတို့ စောင်စုတ်ကို မဲနယ်မဆိုးဖို့ ဝင်ပြောမိတာနဲ့ အမေ့သမီးက ကျွန်မဆံပင်ကို ဆွဲပြီး ပါးချတယ်။ ဒီကောင်မ အခု အရင်လို မဟုတ်တော့ဘူး၊ လင်ရမှ သိပ်လူဝါးဝနေတယ်၊ ဟီးဟီး"

မအေးအေး၏ ပိုင်နိုင်လှသော သရုပ်ဆောင်ချက်ကြောင့် ကိုဒေါန အတွေးပျက်သွား၏။ မျက်လုံးလည်း ပြူးသွား၏။ တရားခံက တရားလို လုပ်နေပါပကောလား။

"ကြည့်စမ်း၊ ငါ့ဇာတာလေးပဲ အပြင်ထွက်သွားတယ်။ အိမ်မှာ ထင်တိုင်းဖြစ်နေကြတယ်၊ ဒီကောင်မ အခုတစ်လော သိပ်ထောင်နေတယ်။ ငါကသင်းမှာ မပေါ့မပါးနဲ့ မို့ ကြည့်ကြည့်နေတာ အကောင်းမှတ်လို့၊ ကုန်စရာရှိတော့ ငါကုန်တာဟဲ့၊ မကုန်သင့်တာ မကုန်အောင် ကိုယ့်အစ်မက ပြောတာကို မကျေနပ်ရင် ငါပြန်လာတော့ ပြောပါလား။ အခုတော့ သင်းက ဟင်း - ငါ မပြောလိုက်ချင်ဘူး။ ဟဲ့ကောင်မ အခု အောက်ဆင်းခဲ့စမ်း၊ နင်က ဘယ်သူ့အားကိုးနဲ့ လူဝါးဝနေတာလဲ"

မအေးအေး၏ ဦးစွာမျက်ရည်ခံထိုးမှုကြောင့် ယောက္ခမကြီးသည်

ဒေါသအမျက် ခြောင်းခြောင်းထွက်သွား၏။

"ဟဲ့-ဆင်းခဲ့ဆိုတာ မကြားဘူးလား၊ ဘာ ခုမှ မြဲနေကြတာလဲ။ နင် တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဆင်းခဲ့ကြ၊ မကျေနပ်တာ ပြောကြစမ်း"

ယောက္ခမကြီးကား မီးဖိုချောင်ထဲမှ နေပြီး ကိုဒေါနတို့ အပေါ် ဒေါသူ ပုန်ထ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။

မတင်မေကား တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်၊ အကယ်၍ များ မတင်မေ ဆင်း သွားခဲ့မိလျှင် အစိမ်းလိုက်ဝါးစားလေမလား မပြောတတ်၊ တစ်ဆက်တည်းမှာ ပင် ဗလောင်းဗလဲ တတ်နိုင်လွန်းသည့် မအေးအေး၏ စိတ်သဘောကိုလည်း မယုံနိုင်အောင် အံ့ဩသွားမိသည် ။

"ဟဲ့ - ဆင်းခဲ့ဆိုတာ၊ ခုတော့ ဘာလို့ မဆင်းကြသလဲဟင်၊ လာကြ၊ ပြောစရာရှိတာ ပြောင်ပြောင်ပြောကြ။ ဒါနဲ့ မှ မကျေနပ်ကြရင်လည်း ကိုယ့်အိုးနဲ့ ကိုယ် ခွဲစားကြ၊ ဒါပဲ"

ယောက္ခမကြီး၏ စကားသည် တဖြည်းဖြည်း တရားလွန် လာပြီဟု ကိုဒေါနထင်၏။ နောက်ပြီး မဆီမဆိုင် ကိုဒေါနကိုပါ ဆွဲထည့်လာပြန်၏ ။ သည် အတိုင်း ငြိမ်ခံနေလျှင် ဝန်ခံခြင်းသဘော သက်ရောက်သွားမည် စိုး၍ ကိုဒေါနက ထိုင်နေရာမှ ထသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည် ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အကျိုးအကြောင်းကိုတော့ ရှင်းပြရမည် မဟုတ်ပါလား။

"မသွားပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်၊ မေ့ကို သနားရင် မသွားပါနဲ့ ၊ သူတို့ ဟာ သူတို့ ပြောချင်တာတွေ ပြောကြပါစေ။ ဘုရားသိပါတယ်"

သူသည် ငိုယိုလျက်က ကိုဒေါနလက်ကို အတင်းဆွဲထား၏။ ကိုဒေါန သည် ချီတုံချတုံ ဖြစ်သွား၏။ အမှန်တရားကို ခုခံရန်အတွက် ပြဿနာကို ရင်ဆိုင်လိုက်ချင်သည် ။သို့သော် မိန်းမကို သနားစိတ်က တားဆီး

နေသဖြင့် ပြန်ထိုင်နေလိုက်မိသည်။ ။

မတင်မေကား ကျိတ်ငိုနေဆဲ။ သူသည် ပြဿနာဖြစ်လာလျှင် ငိုရုံ ဝမ်းနည်းရုံမှ တစ်ပါး တခြားနည်းဖြင့် ဖြေရှင်းတတ်သူ မဟုတ်။ သူ့တရားကို သူယုံကြည်သူ ဖြစ်သည်။ ။

"တိတ်ပါ မိန်းမရာ၊ အဲဒါ နမူနာပဲပေါ့၊ လူဆိုတာ နေရာတကာ ကိုယ်ကချည်း ပေးနိုင် ကျွေးနိုင်ရင် ကောင်းတယ်ကွ။ လုပ်သမျှ တင့်တယ်တယ်။ အဲ ... မပေးနိုင် မကျွေးနိုင်တော့တာနဲ့ အမျှ ကိုယ့်အပေါ် အထင်မှားတာပဲ၊ အပြစ်မြင်လာတာပဲ။ လူတွေရဲ့ ဖြစ်တတ်တဲ့ သဘောပေါ့ကွာ။ အေးလေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်နေ့ ကိုယ့်စေတနာ ကိုယ့်အကျိုးပေးလိမ့်မပေါ့"

တစ်မိုးချုပ်ခဲ့လေပြီ။ ဤသို့ဖြင့် ပြဿနာတွေလည်း ငြိမ်းအေးသွားခဲ့လေပြီ။ သို့သော် ကောင်းသောငြိမ်းအေးသွားခြင်း မဟုတ်။ ကိုဒေါတို့ လင်မယားကား တရားခံအဖြစ်နှင့် နိဂုံးချုပ်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ ရှိပါစေတော့၊ အမှန်တရားကို ဘယ်သူဖုံးကွယ်၍ ရနိုင်ပါ့အံ့နည်း။

ပတ်ဝန်းကျင်သည် တိတ်ဆိတ်နေ၏။ တစ်ခါ တစ်ခါ မတင်မေ၏ ရှိုက်သံတစ်ဝက်နှောသော အိပ်မောကျနေသည့် အသက်ရှူသံမှ တစ်ပါး ဘာသံကိုမျှ မကြားရ။

ကိုဒေါနသည် ဆေးလိပ်တိုကို တွင် တွင် ဖွာရင်း အတွေးနစ်နေမိ၏။ မီးခိုးငွေ့များ သည် တလိပ်လိပ် လွင့်တက်သွားရင်းက တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားကြ၏။ လူ့ဘဝ ဟူသည် လည်း ဤမီးခိုးငွေ့များ နှင့် ဘာများ ထူးခြားပါသနည်း။

မည်သို့ဆိုစေ ဤမျှ တိုတောင်းလှသော ကာလတာ အတောအတွင်း ဝယ် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မေတ္တာရှေ့ထားပြီး ခွင့်လွှတ်စိတ်များ ဆင့်ပွား

ကာ အမှန်တရားကို ရင်ဝယ်ပိုက်သွားကြမည်ဆိုလျှင် အဘယ်မျှ
ကောင်းပါချိမ့်မည်နည်း။

သို့စင်လျက်က တစ်ခါတစ်ရံ အမှန်သည် အမှားဖြစ်၍ အမှားသည်
အမှန်ဖြစ်သွားတတ်သည့် လောက၏ ရယ်မောဖွယ်ရာ သာဓကများ စွာ
ကိုလည်း မလွဲမသွေ တွေ့ကြုံရမည်သာ မဟုတ်ပါလား။

ထို့အတူပင် ချစ်လျှင် အကျိုး၊ မုန်းလျှင် အပြစ် ဖြစ်တတ်သည့်လူတို့
၏ သဘော သဘာဝသည် လည်း သူရူးများ နှယ် ရယ်မောဖွယ်ကောင်း
လှပါကလား။

ကိုဒေါနသည် ပျောက်ဆုံးသွားသည့် ကဗျာတို ကဗျာစများကိုတွေ့
လိုတွေ့ငြား လိုက်လံရှာဖွေနေမိပြန်သည် ။

"လူ့စိတ်ဟူသည် ၊ ဆန်းကြယ်သည် တည့်

ချစ်သည် ဆိုက၊ ပြုံးလိုက်ကြနှင့်

မုန်းသည် ဆိုက၊ မဲ့လိုက်ကြနှင့်

လောကရယ်ဖွယ်သာ တကား။"

[မေလ၊ ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်း]

အပြုံးချင်းတော့ မတူပါ

လောကတွင် လင်ရယ် မယားရယ် ဖြစ်လာလျှင် ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ်နှင့် သီးခြားနေထိုင်ခြင်းသည် သာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော် မိန်းမယူလျှင်တော့ ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ်နှင့် သီးခြားနေနိုင်အောင် ကြိုးစားမည်ဟု စိတ်ကူးထားခဲ့၏။ ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ်နှင့် မနေနိုင်သေးသမျှ မိန်းမလည်း မယူသေးဟု ကြွေးကြော်ခဲ့သည်။

။

သို့သော် ကျွန်တော့် ကြွေးကြော်ချက်သည် မအောင်မြင်ခဲ့သလို ကျွန်တော့် စိတ်ကူးသည် လည်း အကောင်အထည် မပေါ်ခဲ့ပေ။

မမျှော်လင့်သော အကြောင်းကြောင်းများကြောင့် ဗြုန်းဆို မိရွှေချိုကို ကျွန်တော် လက်ထပ်လိုက်ရတော့ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းပင်မသိ။ ငွေကလည်း မရှိ၊ နေစရာကလည်း နုတ္တိ၊ လက်ရှိ အခြေအနေတွင် ကျွန်တော်သည် ပင် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကပ်နေရသည့်ဘဝ၊ ရုန်းကန်နေရသည့်ဘဝ။

သည် အချိန်မှာ ကျွန်တော့်အခက်အခဲကို နားလည်ရှာသော ယောက္ခမကြီးက-

"ဖြစ်လာမှ တော့ ဘာတတ်နိုင်မှာ လဲ မောင်မြင့်နော်။ မင်းတို့ လင်မယားလည်း အမေ့အိမ်မှာ ပဲ မိခင်ညိုတို့ မိသားစုနဲ့ အတူတူ ရောနေကြ

ပေါ့။ နောက်ပြီး ကိုယ့်မိသားစုအချင်းချင်း စည်းစည်းလုံးလုံး နေရတော့ လည်း ပိုကောင်းတာပေါ့ကွယ်"

ယောက္ခမကြီး၏ စကားတို့ကို ကျွန်တော် ဘာတစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြော
မိ။ ကန့်ကွက်စရာလည်း မရှိ။

ထို့အတူ ပူပူနွေးနွေး ချစ်ဇနီးကလေး၏ စကားတို့ ကလည်း ကျွန်
တော့်အဖို့ စဉ်းစားစရာ၊ ဆင်ခြင်စရာ ဖြစ်လာပြန်ပါသည်။ ။

"မောင် သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ပါကွယ်၊ ဒီခေတ်ကြီးမှာ တစ်
အိုးတစ်အိမ်ထောင် ထူထောင်နိုင်ဖို့ ဆိုတာ မလွယ်ဘူးနော်၊ အိမ်စပေါ်
တွေကလည်း ခေါင်ခိုက်နေတာ၊ ပြီးတော့ ချိုတို့ မောင်တို့ ဘဝက ခုမှ
သုညက စရမှာ ၊ ဒီတော့ ဘာပဲပြောပြော အမေ့အိမ်မှာ နေခွင့်ရတုန်း
ကပ်နေပြီး စုသင့်တာစု၊ ဆောင်းသင့်တာဆောင်း လုပ်နိုင်မှ တန်ကာကျ
မယ်ဟုတ်လား၊ ဒီအိမ်မှာ ဒီမိသားစုတွေနဲ့ တစ်သက်လုံး
အတူတူနေသွားကြမှာ မှ မဟုတ်ဘဲ မောင်ရယ်၊ အခိုက်အတန့်ပဲဥစ္စာ"

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါသည်။ ။

တကယ်တမ်းကျတော့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ကလည်း တစ်အိုးတစ်
အိမ်ထောင် မထူထောင်နိုင်သေးပါ။ သည် တော့လည်း ယောက္ခမကြီးနှင့်
ချစ်ဇနီးတို့ ၏ စကားကို လက်ခံရုံကလွဲ၍ တခြားနည်းလမ်း မရှိတော့
။

အမှန်ဆိုရလျှင် ကျွန်တော်သည် လူပျိုဘဝ ကတည်းကပင် ယောက္ခ
မအိမ်မှာ လိုက်နေရမည်ကို သေမလောက် ကြောက်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။ ယခု
တော့ ယောက္ခမအိမ်မှာ သမက်ခမျာ မျက်နှာငယ်စွာ လိုက်နေရရုံမျှမက
အခြား မိသားစု တစ်စုနှင့်ပါ အတူရော နေထိုင်ရမည့် ဘဝသို့ပင် ကျ
ရောက်ခဲ့ရပြီ မဟုတ်ပါလော။

ကျွန်တော် ဘာများ တတ်နိုင်ပါအံ့နည်း။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အတူတကွနေထိုင်သွားမည့် အခိုက်အတန့်ကာလအတွင်း မိသားစုအချင်းချင်း ရင်းရင်းနှီးနှီး စည်းစည်းလုံးလုံးနှင့် ပြုံးပျော်ရွှင်စွာ လက်တွဲသွားရပါလို၏ ဟူ၍ ...။

သို့သော် ... ကျွန်တော့်ဆုတောင်းကား မပြည့်ဝခဲ့ပါ။

ကျွန်တော် ယောက္ခမအိမ်ပေါ် ရောက်ရောက်ချင်းမှာ ပင် ပြဿနာနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးရပါလေတော့သည် ။ တခြားတော့ မဟုတ်ပါ။ လျှပ်စစ်မီးပြဿနာ ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်က အလုပ်တစ်ဖက်နှင့် ညဘက်တွင် ကျောင်းတက်နေရသူ။ ထို့ကြောင့် ညစဉ် ညတိုင်း ၈ -နာရီခွဲ ၉- နာရီလောက်မှ အိမ်ပြန်ရောက်လေ့ ရှိ၏။ ရောက်ရောက်ချင်း ထမင်းစား။ ထမင်းစားပြီး ခဏတစ်ဖြုတ် စာကြည့်။ စာကြည့်ပြီးမှ အိပ်ရာဝင်လေ့ ရှိ၏။ ကျွန်တော် အိပ်ရာဝင်တော့ အနည်းဆုံး ၁၁-နာရီခွဲကျော်ပြီ။

တစ်ခါတစ်ရံ ကျောင်းစာအပြင် အခြား စာကလေး ပေကလေးများ ပါဖတ်ရင်း အရှိန်လွန်ကာ ညဉ့်နက်သွားသည့် အခါမျိုးလည်း ရှိ၏။

ခက်သည် က ည ၉-နာရီကျော်လျှင် ကျွန်တော့်မရီးတော် မခင်ညို့တို့ မိသားစုက အိပ်ရာ ဝင်ကြပြီ။ အိပ်ချင်ကြပြီ။ ကျွန်တော် စာဖတ်သည့် လျှပ်စစ်မီးချောင်း၏ အလင်းရောင်နှင့် ဆိုတော့လည်း သူတို့ မအိပ်တတ်ဟု ဆိုသည် ။

သည် တော့ ည ၉-နာရီကျော်သည် နှင့် မီးချောင်းကို မှိတ်ရသည် ။ စာကလည်း မီးချောင်း၏ အလင်းရောင်နှင့်မှ ကြည့်၍ ကောင်းသည် ။ ခြင်ကိုက်လည်း သက်သာသည် ။ ယခုလို မီးချောင်းကို မှ

တံလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ထပ်ခိုးပေါ်တွင် မီးလုံးမှိန်မှိန်ကလေးနှင့်သာ စာကြည့်ရတော့သည်။ မီးရောင်က မှိန်ရသည့်အထဲ စောစောက မီးချောင်း အလင်းရောင်ကြောင့် ချောင်ကြို ချောင်ကြားတွင် ပုန်းအောင်နေကြသည့် တစ်အိမ်လုံးရှိသမျှ ခြင်အပေါင်းက ကျွန်တော့်ထံ ဝိုင်း၍ တပ်ချီလာကြတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ကြာကြာ စာမကြည့်နိုင်တော့ဘဲ သက်ပြင်းချကာ အိပ်ရာ ဝင်ခဲ့ရသည့် ညပေါင်းကား မရေတွက်နိုင်ခဲ့ပါပေ။

"အောင်မယ်လေးတော်-ဒီလ မိတာခကလည်း တက်လာလိုက်တာ လွန်ပါရောလား၊ ဘုရား-ဘုရား-ဘယ်လိုများ ဖြစ်ပါလိမ့်"

အောက်ထပ်မှ အလန့်တကြား ရေရွတ်လိုက်သော မခင်ညို၏ အသံကြောင့် ထပ်ခိုးပေါ်တွင် စာကြည့်နေသော ကျွန်တော်နှင့် အဝတ်အစားများ ခေါက်နေသော ကျွန်တော့်ဇနီးတို့ သည် တိုင်ပင်မထားကြပါဘဲလျက် တစ်ဦးမျက်နှာ တစ်ဦး ပြိုင်တူကြည့်လိုက်မိကြ၏။

ခဏအကြာတွင် မခင်ညိုသည် ကျွန်တော့်ဇနီးအား လှမ်းခေါ်သည်။ ကျွန်တော့်ဇနီးလည်း ချက်ချင်းပင် ဆင်းသွားသည်။

"ဘာလဲ အစ်မ"

ကျွန်တော့်ဇနီး၏ ကပျာကယာ မေးလိုက်သံ။

"ဘာမှ တော့ မဟုတ်ပါဘူးအေ၊ ဒီလ မိတာခက ငါးကျပ်တောင်ကျော်တယ်၊ အဲဒါ ညည်းတို့ ကလည်း တစ်ဝက် ခွဲဆောင်ရမယ်"

"ပြီးခဲ့တဲ့ လက ကျွန်မတို့ ငွေဆောင်တယ်လေ၊ ဒီလ အစ်မတို့ အလှည့်ဟုတ်လား"

"အေး- တို့ အလှည့်ပေမယ့် ဒီအိမ်မှာ တစ်သက်လုံးက ဒီလောက်ထိ မိတာခ တက်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး ၊ အခုမှ ညည်းလင် ညဉ့်နက်သန်းခေါင် စာကြည့်လို့ မိတာခတွေ တက်လာတာ"

"အို- ခါတိုင်းလည်း ဒီလိုပဲ ကြည့်တာပဲ၊ ဒီလကျမှ ထူးပြီးများ လာတာတွေ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ကိုယ့်အလှည့်ကိုယ်ဆောင်ပေါ့"

"ဟေ့ ... ကိုယ့်အလှည့်ပေမယ့် ညည်းလင်ကြောင့် ဒီလောက်မိတာခတွေ တက်လာတာကို တို့ ကချည်းပဲ ဆောင်ရမလား"

"ဆောင်ရမှာ ပေါ့"

"မဆောင်နိုင်ဘူးဟေ့"

"မဆောင်နိုင်ရင်နေ"

ကျွန်တော့်ဇနီးကလည်း မဟုတ်လျှင် မခံတတ်။

မခင်ညိုကလည်း ကတ်တတ်တတ်။

"ညည်းက ဘာခွစကားပြောတာလဲ၊ စကားပြောရင်ကြည့်ပြော၊ ကောင်မက လင်ရမှ သိပ်လူဝါးဝနေတယ်"

မခင်ညိုစကားက အနှောင့်အသွား မလွတ်။

"ဟဲ့ ... ဟဲ့ ကောင်မတွေ၊ တော်ကြစမ်း၊ တိတ်ကြစမ်း၊ အောင်မယ်လေး ငွေကလေး နှစ်ကျပ်၊ သုံးကျပ်လောက် ပိုလာတာနဲ့ များ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ကတ်ဖွဲလုပ်ပြီး စကားများကြရတယ်လို့ ပဲအေ၊ သူများကြားရင်တောင် ရှက်စရာ၊ ဒီမိတာခကို ညည်းတို့ မဆောင်ရင်နေကြ၊ ငဲ့ဟာငါ ဆောင်မယ်၊ ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ ထပ်မရည်ကြနဲ့ "

ယောက္ခမကြီးက အချိန်မီ ကြားဝင်လိုက်၍ သာ တော်ပါတော့၏။
သို့မဟုတ်လျှင် မလွယ်။ အကျယ် အကျယ် မငြိမ်းဖွယ် ဖြစ်လာမည်မှာ ဧ
ကန်။

တကယ်တော့ ယောက္ခမကြီးက ပေးဆောင်မည်ဆိုသော ထိုမီတာခ
ကို နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်ကပင် စိုက်၍ ပေးဆောင်လိုက်ရပါသည်
။

ဒါတင် မကသေးပါ။

လကုန်၍ လခ ထုတ်လာသည့်အခါတိုင်း တစ်ဦးတည်းသော ယော
က္ခမကြီးအတွက် လျက်ဆားတစ်ပုလင်းနှင့် နဂါးဆေးလိပ်တစ်ရာကို ညီ
အစ်မနှစ်ဦးက တစ်မျိုးစီဝယ်ပေးကြ ရပါသည် ။ ထိုအခါမျိုးတွင် မခင်
ညိုသည် လျက်ဆားတစ်ပုလင်းကိုသာ အရင်ဦးအောင်ဝယ် လာလေ့ ရှိ
ပါသည် ။ ဝယ်လာသည့်အခါတိုင်းလည်း -

"ရှေ့-အမေ၊ အမေအတွက် ကျွန်မ လျက်ဆားတစ်ပုလင်းဝယ်လာခဲ့
တယ်၊ ထမင်းစားပြီးတိုင်း ဒီလျက်ဆားကလေးကိုလည်း မှန်မှန်လျက်
ပေးဦး အမေ၊ အသက်က ကြီးလာတော့ စားပြီးသားအစာက ကြေညက်
မှ ကောင်းတာ အမေရဲ့ " ဟူ၍ လည်း ဦးစွာ အသံကောင်း ဟစ်လေ့ရှိ၏
။

ပြီးတော့ တစ်ဆက်တည်းမှာ ပင် -

"အမေလည်း ဆေးလိပ်သောက်တာ များ လွန်းတယ်နော်၊ လုံးဝဖြ
တ်မရတောင်မှ နည်းနည်းတော့ လျှော့သောက်ဖို့ ကောင်းတယ်၊ ဒီဆေး
လိပ်က ဘာတစ်ခုမှ လည်း ကောင်းကျိုးပေးတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါကြောင့်
အမေ့ကို ဆေးလိပ် ဝယ်မပေးချင်တာ" ဟူ၍ လည်း စေတနာတွေ ရေစီး
ကမ်းပြိုလိုက်ပြန်ပါသေးသည် ။

တစ်နည်းအားဖြင့် သူက လျက်ဆား ဝယ်ပြီးပြီမို့ ကျွန်တော်တို့ အား
ဆေးလိပ်ဝယ်ရမည် ဟူသော သဘောလည်း ဖြစ်ပါ၏။

တကယ်တမ်းကျတော့ ယောက္ခမကြီး ကိုယ်တိုင်ကပင်လျှင် တစ်လ
လျှင် ဆေးလိပ်တစ်ရာနှင့် မလောက်ချင်။ ဒါတောင် သူ့ခမျာမနည်းချွေ
တာ သောက်နေရခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ကလည်း နဂါး
ဆေးလိပ်တစ်ရာကိုသာ ဝယ်ပေးလိုက်ပါသည်။ ။

သို့ဖြင့် လစဉ် ဆေးလိပ်ဝယ်ပေးရခြင်းသည် ကျွန်တော်တို့ ၏ ပုံသေ
တာဝန် ဖြစ်လာပါတော့သည်။ ။

ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်ပါသည်။ ။

လျက်ဆားတစ်ပုလင်း၏ တန်ဖိုးမှာ ၆-ကျပ်။

ဆေးလိပ်တစ်ရာ၏ တန်ဖိုးမှာ ၂၂-ကျပ် ၅၀-ပြား။

ဪ ... ကျွန်တော့် မရီးတော် မခင်ညို၏ စေတနာသည် ကြီးမား
ပေစွတကား။

ယခုတစ်လော ညဘက်တွင် ကောင်းကောင်း မအိပ်ရသည် မှာ လေး
ငါးရက်ပင် ရှိလေပြီ။ ခြင်ကိုက်သောကြောင့်လည်း မဟုတ်ပါ။ ကြမ်းပိုး
ထိုးသောကြောင့်လည်း မဟုတ်ပါ။ အိပ်မပျော်သောကြောင့်လည်း မဟု
တ်ပါ။

အကြောင်းမှာ မခင်ညို၏ ဒုတိယသမီး မိနီလာကို မိခင်နို့ဖြတ်ထား

သဖြင့် ကလေးခမျာ နို့ဆာ၍ ညဘက်တွင် မကြာခဏ ထထိုင်နေခြင်းကြောင့်ပင်တည်း။

နို့ကလည်း မဖြတ်၍ မဖြစ်၊ မခင်ညိုမှာ က တတိယ ကိုယ်ဝန်ရှိနေလေပြီ။ သည် တော့ မိနီလာကို နို့ဆက်တိုက်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပြီ။ ရပ်တန်းက ရပ်လိုက်ရပြီ။

အရေးထဲကျမှ အရာပေါ်ဆိုသလို ကလေးကို နို့ဖြတ်ချိန်မှ နို့မှုန့်ကလည်း အကုန်နှင့် တိုက်ဆိုင်နေပြန်သည် ။ ရပ်ကွက်သမဝါယမဆိုင်ကလည်း ထုတ်မပေးသေး။ အပြင်မှောင်ခိုဈေးကလည်း မတန်တဆ ဈေးကြီးလွန်းသည် ။ နို့မှုန့် တစ်ဘူးလျှင် ကိုးဆယ်၊ တစ်ရာ၊ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ဝယ်မတိုက်နိုင်။ သည် တော့လည်း တခြား ကောင်းနိုးရာရာ အစားအစာ ကလေးများ နှင့် အစားထိုးရင်း နှစ်သိမ့်ရတော့သည် ။

နို့ဖြတ်ခါစ ကလေးငယ်အဖို့ နေ့ဘက်တွင် အခြား အစားအစာများ နှင့် တင်းတိမ်နိုင်သော်လည်း ညဘက်ကျတော့ မတင်းတိမ်နိုင်။ နို့စို့နေကျ မစို့ရတော့ ရင်ပူသည် ။ ရင်ပူတော့ ကြာကြာ မအိပ်နိုင်။ ခဏ ခဏ ထိုင်တော့သည် ။ တစ်ခါငိုပြီ ဆိုလျှင်လည်း တော်တော်နှင့် မပြီး၊ အနည်းဆုံး နာရီဝက် တစ်နာရီ။

ကြာတော့ မခင်ညိုတို့ လင်မယားမှာ အိပ်ရေးပျက်သည့်ဒဏ်ကြောင့် စိတ်ပန်းလှပန်း ဖြစ်လာသည် ။ သူတို့ မျက်နှာတွေကလည်း မရွှင်နိုင်တော့၊ မလန်းနိုင်တော့။

ဤသို့ဖြင့် မခင်ညိုတို့ မိသားစုအကြား နို့မှုန့်ဘူး ပြဿနာသည် ကောင်းကောင်း ကြီး ဒုက္ခပေးလေပြီတကား။

ယခုလို မခင်ညိုတို့ မိသားစု၏ ဒုက္ခကို မြင်တွေ့နေရပြန်တော့လည်း ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ မကောင်း။ အကြော

င်းကြောင်းကြောင့် အခိုက်အတန့်မှာ တစ်မိသားစုနှင့် တစ်မိသားစု စိတ် သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်၍ အဆင်မပြေ ရှိသော်ငြား၊ တစ်အိမ်တည်းနေ ၍ တစ်ရေတည်းသောက်တစ်အိုးတည်း စားနေကြသူများ ဆိုတော့လည်း တစ်ဖက်သား၏ ဒုက္ခကို ကြာကြာမရှုရက်၊ မရှုချင်၊ ခံ စားလွယ်သည် ဟု ပြောချင်လည်း ပြောရော၊ ကျွန်တော်တို့ နှလုံးသား က သည် မျှ မတင်းမာတတ်သည် တော့ အမှန်ပင်။

အထူးသဖြင့် ညဘက်တွင် နို့ဆာ၍ ထထ ငိုရှာသော ကလေးငယ်၏ ငိုသံကို ပို၍ မကြားရက်၊ မကြားချင်၊ ကြားရသည့်အခါတိုင်းလည်း ရင် ထဲမှာ မချမ်းမြေ့၊ ထိုအခါမျိုးတွင် အမည်မဖော်ပြနိုင်သော ဝေဒနာက ကျွန်တော့်နှလုံးသားကိုပါ လာရောက် လှုပ်ရှားသွားစေသည် ။

"ဟူး ..."

ကျွန်တော်သည် ရင်ခေါင်းထဲမှ လေပူများကို အပြင်သို့ မှုတ်ထုတ်လို က်၏။ ပြီးတော့ ... ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုကိုလည်း ခိုင်ခိုင်မာမာ ချလိုက်မိ ပါသည် ။

ကျွန်တော့်ဆုံးဖြတ်ချက်ကား တခြားမဟုတ်။ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေတစ်ဦးထံမှာ သမဝါယမထုတ်ဈေးနှင့် ရထားသော နို့မှုန့်ဘူးဖြင့် မခင်ညိုတို့ အခက်အခဲကို ကူညီဖြေရှင်း ပေးရန်တည်း။

တကယ်တော့ ယင်းနို့မှုန့်ဘူးကို ယခုလို ဈေးကောင်းနေသော အချိန် မျိုးတွင် ပြန်ရောင်းစားလိုက်ရလျှင် ကျွန်တော့်အတွက် အနည်းဆုံး အမြတ်ငွေ ၇၀/ ၈၀/-ထက်မနည်း ရရှိမည်မှာ မှချ။

သို့တစေ ထိုငွေကြေး အမြတ်ပမာဏကို ခံစားရသည့် အကျိုးကျေးဇူးထက် လောလောဆယ် နို့ငတ်နေရှာသည့် ကလေးငယ်အတွက် ကျွန်တော့်ကူညီမှုသည် တစ်စိတ်တစ်ဒေသ အကျိုးသက်ရောက်သည် ဆိုငြား

အံ့ ကျွန်တော့်အဖို့ ကျေနပ်နိုင်ပါပြီ၊ ကူညီရကျိုးလည်း နပ်ပါပြီ။

ကျွန်တော်သည် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး အချိန်ဆွဲမနေတော့ဘဲ သေတ္တာထဲတွင် တရိတသေ သိမ်းထားသည့် နို့မှုန့်ဘူးကို ထုတ်ယူလိုက်သည် ။

ပြီး ... မခင်ညိုကို လှမ်းခေါ်လိုက်ကာ-

"ကဲ - ရော့ မခင်ညို၊ ဟောဒီ နို့မှုန့်ဘူးကို ဈေးရင်းအတိုင်း ပြန်ယူ၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း ခင်ဗျားတို့ နို့မှုန့်ဘူးထုတ်လို့ ရတဲ့ အခါ အစားပြန်ပေး၊ ဟုတ်လား"

ပြောပြောဆိုဆို နို့မှုန့်ဘူးကို မခင်ညိုထံ လှမ်းပေးလိုက်၏။

မမျှော်လင့်သော ကျွန်တော့်အပြုအမူကြောင့် မခင်ညို အံ့အားသင့်သွား၏။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ကြောင်ကြည့်နေ၏။ ရုတ်တရက်မို့ သူ့ခမျာ ဘာပြန်ပြောရမှန်းပင် မသိ။

"ကျေး ... ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ကိုမြင့်နောင်ရယ် ..."

ထစ်ငေါ့တုန်လှုပ်စွာ ပြောဆိုလိုက်သော သူ့စကားသံ၏ အဆုံးဝယ် သူ့မျက်နှာပြင် တစ်ခုလုံးသည် လည်း အပြီးရောင်သန်းသွား၏။ ကြည်လင်ဝင်းပသွား၏။ သူ့အပြီးက လမင်းတစ်ရာသာသည့် နှုန်းထက်ပင် ပိုသည် ဟု ဆိုလိုက်ချင်ပါ၏။

ကျွန်တော်လည်း မခင်ညိုမျက်နှာကို ကြည့်ပြီး နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်ပြီး လိုက်မိပါ၏။

သို့သော် အပြီးချင်းကတော့ မတူပါ။

ကျွန်တော့်အပြီးက ဒုက္ခရောက်နေသူအပေါ် တတ်နိုင်သမျှ ကူညီလိုက်ရသဖြင့် ကျေနပ်သည့် ပီတိပြီး။ အရာအားလုံးကို ခွင့်လွှတ်သည့်

အပြုံး။

သူ့အပြုံးကမူ သူ့အမှားတွေ သူ နားလည်သွားသည့်အပြုံး။

နောင်တ ပြုံး ...။

[မေလ၊ ၁၉၇၉ ခုနှစ်၊ မြဝတီမဂ္ဂဇင်း]

အလည်လွန်တဲ့ ငှက်ကလေး

"ကြည့်စမ်း၊ မိုး ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်နေတာလဲ ဟင်"

"ရှင် လူမှားနေပြီ ထင်တယ်"

"ဒီလိုတော့ မနောက်နဲ့ ကွာ"

"ကျွန်မ အတည် ပြောနေတာပါ"

"ဗျာ"

သည် တစ်ခါ အံ့ဩရသူမှာ ကျွန်တော်။

ကျွန်တော် ဘာမျှ ဆက်မပြောသာတော့၊ ဆက်ပြောရန်လည်း မသင့်တော့၊ ကျွန်တော် နားလည်လိုက်ပါပြီ။ သူ ကိုယ်တိုင်ကပင် ကျွန်တော် ဘာမျှ ဆက်မပြောသာအောင် အပြီးအပိုင် လမ်းစိတ်လိုက်ပြီ မဟုတ်ပါလား။

သို့ဖြင့် သူနှင့် ကျွန်တော့်အကြား တိတ်ဆိတ်မှုကမ္ဘာကလေးဖြင့် စည်းခြားလိုက်ကြသည် ။

တကယ်တော့ ကျွန်တော့် မျက်စိကို ကျွန်တော် ယုံပါသည် ။ ကျွန်တော့် အမှတ်သညာကိုလည်း ကျွန်တော် စိတ်ချပါသည် ။

ကျွန်တော် မမှားပါ။ ကျွန်တော် လုံးဝ မမှားပါ။ သို့စင်လျက်က ဘာကြောင့် သူ ကျွန်တော့်အပေါ် ယခုလို လိမ်ညာရက်စက်လိုက်သည်

ကိုမူ နားမလည်နိုင်ပါ။ ဘာကြောင့်များ ပါလိမ့်။

ကျွန်တော့် အတွေးတို့ သည် ဦးတည်ရာမဲ့ ပျံလွင့်သွားကြလေသည် ။

ဖြစ်နိုင်လျှင် သည် အကြောင်းတွေကို ကျွန်တော် ပြန်မတွေးချင်။ အထူးသဖြင့် သူနှင့် ပတ်သက်ခဲ့သမျှ အကြောင်းတွေကို ပို၍ ပင် မေ့ပစ်လိုက်ချင်ပါသည် ။

သို့တစေ အတွေး ကြေးမုံပြင်ဝယ် အတိတ်၏ အရိပ်တို့ က တဝဲလည်လည် ထင်ဟပ်လာပြန်ပါသည် ။

သည် အခါ ဦးစွာ ထင်ဟပ်လာသည့် ရုပ်လွှာက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း မြသွေးလွင်၊ ပြီးတော့ မသီတာ၊ နောက်ဆုံးက မိုး။ မြသွေးလွင်နှင့် ပတ်သက်၍ မသီတာနှင့် သိရသည် ။ မသီတာနှင့် ဆက်နွှယ်၍ မိုးနှင့်ပါ ကျွမ်းဝင်ခွင့်ရခဲ့သည် ။

ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ စတင် ဆုံစည်းကြရပုံက ကဗျာမဆန်ပါ။

တစ်နေ့။ ထိုနေ့ကို ကျွန်တော် မမေ့ပါ။

ထိုနေ့က ပထမပတ် စာမေးပွဲအတွက် သူငယ်ချင်း မြသွေးလွင်၏ အိမ်မှာ စာကျက်ရန် ရောက်နေခဲ့သည် ။ ညနေဘက်တွင် အညောင်းပြေလမ်းလျှောက်ထွက်လာရင်း ကန်တော်ကြီး စောင်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည် ။ သည် မှာ ပင် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မိန်းမလှကလေး နှစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်သွားတိုးတော့သည် ။ တစ်ယောက်က ညိုညို၊ တစ်ယောက်က

ဖြူဖြူ၊ ကျွန်တော်တို့ကို မြင်လိုက်သည် နှင့် ညိုညို မိန်းမလှကလေးက-

"ဟယ်-ကြည့်စမ်း၊ သူ ဘယ်တုန်းက ပြန်လာတာလဲဟင်၊ တို့ အိမ်ကို တောင် လှည့်မလာဘူး၊ နေနိုင်လိုက်တာ"

"နေနိုင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး မသီတာရယ်၊ စာမေးပွဲဖြေဖို့ အရေးတကြီး ပြန်လာရတာမို့ ဘယ်မှ မသွားအားလို့ ပါ။"

အခုတောင် စာကြည့်ရတာ ညောင်းတာနဲ့ ခဏ ထွက်လာတာပါ။

သူငယ်ချင်း မြသွေးလွင်၏ ကဗျာကယာ ဖြေလိုက်သံကြောင့် ညိုညို မိန်းမလှကလေးမှာ မသီတာဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိလိုက်ပါသည် ။

မသီတာကို ခုမှ ကျွန်တော် တွေ့ဖူးသော်လည်း သူ့အကြောင်းကိုမူ မြသွေးလွင်မှ တစ်ဆင့် အတော်အတန် ရင်းနှီးနေခဲ့ပါပြီ။ တကယ်တော့ မသီတာဆိုတာ မြသွေးလွင်အပေါ် တစ်ဖက်သတ် တွယ်တာနေသူကလေး ရယ်ပါ။

"အခု မသီတာတို့ က ဘယ်သွားမလို့ လဲ"

"ဘယ်ရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျောင်းမတက်ချင်တာနဲ့ အပျင်းပြေ ထွက်လာခဲ့ကြတာ"

"ဒါဆိုလည်း အတော်ပဲ၊ ဘုရားသွားကြရအောင်"

မြသွေးလွင်ဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း ရလာသော အခွင့်အရေးကို မလွတ်တမ်း အသုံးပြုလိုက်ပါသည် ။

"ကွယ် သူတို့ တစ်တွေ စာကြည့်ပျက်နေပါဦးမယ်"

ကျွန်တော်တို့ အတွက် စိုးရိမ်သံနှော ပြောလိုက်သော မသီတာ၏ စကားထဲတွင် ငြင်းပယ်သော အရိပ်အယောင် အနည်းငယ်မျှ မပါသည်

ကိုမူ ကျွန်တော်ရော မြသွေးလွင်ပါ သတိပြုမိလိုက်ပါသည်။ ။

"ဒါတွေ ခေါက်ထားလိုက်ပါ မသီတာရယ်၊ လာ သွားကြစို့"

ပြောပြောဆိုဆိုပင် မြသွေးလွင်က သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ။

ထိုအခိုက်မှာ ပင် မသီတာသည် အံ့အားသင့်သွားကာ တစ်စုံတစ်ခု ကို သတိရသွားဟန်ဖြင့်-

"ဟယ်-တို့ အချင်းချင်း စကားကောင်းနေတာနဲ့ ပါလာတဲ့ အဖော်ကို တောင် မိတ်ဆက်ပေးဖို့ မေ့သွားတယ်။ သူက သီတာနဲ့ အတူ ညကျောင်းတက်နေတဲ့ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း မိုးစန္ဒာတဲ့ ၊ တို့ ကတော့ ချစ်စနိုးနဲ့ ‘မိုး’ လို့ ခေါ်တယ်"

သည် တော့မှ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း မြသွေးလွင်ကလည်း -

"ဪ - ခုလို သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မိုး၊ ကျွန်တော့်နာမည် မြ သွေးလွင်ပါ၊ ဟောဒါကတော့ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း ကဗျာဆရာမြင့် နောင်၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး လုပ်သားကောလိပ်မှာ ပါ၊ တစ် တန်းတည်း တစ်မေဂျာတည်းပေါ့"

သူတို့ နှစ်ဦး၏ အပြန်အလှန် မိတ်ဆက်ပေးမှုကြောင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးလည်း အကြည့်ချင်းဆုံကာ အပြုံးချင်း ဖလှယ်လိုက်မိကြပါသည်။ ။

သည် က စ၍ မိုးနှင့် ကျွန်တော် စတင် ရေစက်ဆုံခဲ့ကြပါသည်။ ။

မှတ်မှတ်ရရ နေ့က စနေနေ့။

လိမ္မော်ရောင် ဆည်းဆာကလေး အိုသွားသည် နှင့် မဟူရာညက တစ်စစ နေရာယူလာသည်။ ။ ဟိုးအဝေး ခပ်လှမ်းလှမ်း ကားလမ်းမဆီမှ မာကျူရီ စိန်ခြယ်ပွင့်ကလေးများ ပင် အရောင်ပြုံးပြက်စ ပြုလာပေပြီ။ သို့သော် ကန်တော်ကြီးစောင်းရှိ သစ်ပင်မှောင်ရိပ် အချို့ကမူ မပီမသ ညအလင်းရောင်ကို အန်တုနေကြလေသည်။ ။

ကန်တော်ကြီး၏ ရေပြင်က တည်ငြိမ်လှသည်။ ။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကလည်း တိတ်ဆိတ်လှသည်။ ။ ငြိမ်သက်လှသည်။ ။ တစ်ခါတစ်ခါ ကန်ရေပြင်ကို ဖြတ်သန်းလာသည့် လေပြည်ကလေးကပင် တို့ ခေတ်ကျီစယ်သွားလိုက်သေးသည်။ ။

"လွှတ်ပါဦး အစ်ကိုရယ်၊ အသက်ရှူကျပ်လှပြီ"

တိတ်ဆိတ်သော ကမ္ဘာကလေးကို စတင် ဖြုခွင်းလိုက်သူက မိုး။ လောကကြီးကို ခေတ္တ မေ့မြောနေသူက ကျွန်တော်။ မိုး၏ တောင်းပန်သံကို ကြားရတော့မှ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် သတိရမိသည်။ ။ သည် တော့မှ တင်းကျပ်စွာ ဖက်တွယ်ထားသော လက်တို့ ကို အသာဖြေလျှော့လိုက်ရသည်။ ။

"ချစ်လို့ ပါ မိုးရယ်၊ မိုး အစ်ကိုကို ချစ်ရဲ့ လားဟင်"

"ဖြေစရာ လိုသေးလား အစ်ကိုရယ်"

"လိုရုံ ဘယ်ကမလဲ မိုးရယ်၊ အစ်ကိုလေ မိုးနဲ့ အတူတူ နေချင် လှပြီကွယ်"

"ဟော - ခုရော အတူတူ မဟုတ်လို့ တစ်ကမ္ဘာစီလားလို့ "

"ဒါကခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ကြီးကိုး မိုးရဲ့ "

"ဒီလိုပေါ့ အစ်ကိုရယ်"

"အစ်ကိုလေ မိုးကို လက်ထပ်ချင်ပြီ"

"မစောလွန်းဘူးလား အစ်ကို"

"ဘာလဲ မိုး မစွန့်စားရဲဘူးလား ဟင်၊ ဒါမှ မဟုတ် အစ်ကိုကို မယုံလို့
"

ကျွန်တော့်စကား မဆုံးလိုက်၊ သွယ်ပျောင်းသော လက်ချောင်းက
လေးများက ကျွန်တော့် နှုတ်ခမ်းဝဆီ ရောက်လာသည်။ ။

"အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကိုကို မိုး သိပ်သိပ်ချစ်ပါတယ်"

သူ့စကားသံထဲဝယ် ကြေကွဲသံကလေး မသိမသာ ရောပါလာသည်
ကို ကျွန်တော် သတိထားလိုက်မိသည်။ ။

ကျွန်တော် ဘာမျှ ဆက်မပြောသာတော့။ မိုး၏ ကိုယ်ခန္ဓာသွယ်သွယ်
ကလေးကိုသာ တင်းကျပ်စွာ ဖက်ပစ်လိုက်သည်။ ။ နှစ်ဦးစလုံး၏ ရင်ခုန်
သံကလည်း ကျယ်သည် ထက် ပို၍ ကျယ်လာသည်။ ။ ညကလည်း မှောင်
သည် ထက် ပို၍ မှောင် လာလေသည်။ ။

"ကဲ-သွားကြစို့ အစ်ကို"

"နေပါဦး မိုးရယ်"

"ကိုးနာရီ ထိုးတော့မယ် အစ်ကိုရဲ့ ၊ ကျောင်းဆင်းခါနီးပြီလေ၊ သတိ
လည်း ထားဦးမှ ပေါ့"

"ဪ"

သည် တော့မှ နှစ်ယောက်သား အမှောင်ရိပ်မှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ။
ကားလမ်းမကို ဖြတ်ကူးလိုက်သည်။ ။ မီးရောင် မှိုန်ပျူများ ၊ မှောင်ရိပ်
ဝိုးတဝါးများကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့သည်။ ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျောင်းနား

သို့ပင် နီးလာခဲ့ပြီ။ တမင် ချိန်ကိုက်ထားသည့်နှယ်၊ ကျောင်းနားရောက်
သည် နှင့် ကျောင်းဆင်းလာသည့် ကျောင်းသားအုပ်ကြီးနှင့် ပက်ပင်း
တွေ့လိုက်ရသည် ။

"မနက်ဖြန်လည်း လာခဲ့မယ်နော်"

"အစ်ကိုကလည်း ကွယ်၊ နောက် စနေကျမှ လာ၊ မိုး စောင့်နေမယ်"

"သဘောပါ"

"သွားမယ်နော်"

လူချင်း ခွဲလိုက်ကြသည် ။ ရုတ်တရက် ခွဲခွာလိုက်ရသဖြင့် ရင်ထဲမှာ
ဟာကျန်ခဲ့သည် ။

ဪ-နောက်စနေကို မျှော်ရဦးမှာ ပါကလား။

ကျွန်တော်သည် နောက် စနေကို မျှော်လင့်ကြီးစွာ စောင့်မျှော်နေမိ
သည် ။ စိတ်က စောလွန်းနေ၍ လား မသိ၊ နာရီတွေကို နှေးလွန်းသည်
ဟု အောက်မေ့မိသည် ။ အချိန်တွေကလည်း ကုန်ခဲ့ပါဘိခြင်း။ စနေနေ့
ကလည်း ရောက်ခဲ့ပါဘိခြင်း။

သို့ဖြင့် စနေကို အမျှော်ကြီး မျှော်နေမိသော ကျွန်တော်သည် ကြာသ
ပတေးနေ့မှာ ပင် မမျှော်လင့်ဘဲ မိုးထံမှ စာကို ဖတ်လိုက်ရသည် ။

အစ်ကိုရေ

မိုး စာရေးခဲ့ပါတယ်။ မိုးလေ၊ တောင်ကြီးကို အရေးပေါ်ခရီးထွက်စရာပေါ်လာလို့ ဒီနေ့ပဲ ရထားနဲ့ လိုက်သွားရတယ်။ ဟိုမှာ နှစ်လလောက် ကြာချင် ကြာလိမ့်မယ်။ မိုး ပြန်လာရင် အစ်ကို့ဆီ စာတန်းရေးလိုက်မယ်။ သွားခါနီး အစ်ကိုကို နှုတ်မဆက်ခဲ့ရလို့ စိတ်မကောင်းဘူး အစ်ကိုရယ်။ ပြန်လာမှ တွေ့ကြရအောင်နော်။

ချစ်ရတဲ့

မိုး

သူ့စာကို ဖတ်ပြီး ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ မောသွားသည် ။ ဪ-ချစ်စခင်စ ကြင်နာစမှာ ပင် ခွဲခွာရသည့် ဝေဒနာသည် အခံရခက်လှပါကလား။

နေ့မှ သည် ရက်၊ ရက်မှ သည် လသို့ တရွေ့ရွေ့ ကူးပြောင်းလာခဲ့ပါသည်။ ။ သူပြောခဲ့သည့် နှစ်လခန့်သာ ကြာမည်ဟူသော အချိန်ကာလက ကျွန်တော့်အနေဖြင့် နှစ်ကမ္ဘာမက ကြာသည် ဟု ခံစားရင်း ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရသည်။ ။

ယခုမူ နှစ်လ မကတော့၊ သုံး လေးလပင် စွန်းခဲ့ပြီ။ လူလည်း မတွေ့၊ စာလည်း မလာ၊ ကြာတော့ ကျွန်တော် သံသယ ဝင်လာသည်။ ။ သို့ဖြင့်

သူငယ်ချင်း ရောင်းရင်းတစ်ဦးဖြစ်သူ မသိတာထံသွား၍ အကျိုးအကြောင်း စုံစမ်းမည်ဟု ရည်ရွယ်ကာ ကျောင်းက အပြန်မှာ နံပါတ် ၁၀ ကားကို စီးလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

သည် မှာ ပင် မထင်မှတ်ဘဲ နံပါတ် ၁၀ ကားပေါ်တွင် သူ့ကို ယခုလိုဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော့်ရင်မှာ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာသွားမိသည်။ သူလည်း ကျွန်တော့်လိုပင် ရှိလိမ့်မည်ဟု မှတ်ထင်ခဲ့သည်။ ။

သို့သော် လက်တွေ့တွင် အထင်နှင့်အမြင် ပါစင်အောင် လွဲသွားလေသောအခါ ရင်ထဲမှာ ပို၍ ခံပြင်းသွားမိသည်။ ။ သည် တော့ မခံချင်စိတ်ကလည်း ရုန်းထွက်ချင်လာသည်။ ။ အသိဉာဏ်ကသာ ထိန်းချုပ်ထားခဲ့လျှင်၊ ဒါမှ မဟုတ် ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ သာ မဟုတ်ခဲ့ပါလျှင် ...။

"ကလပတ်လမ်းမှတ်တိုင် ပါတယ်"

ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော သူ့အသံကြောင့် ကျွန်တော် အတွေးပျက်သွားသည်။ ။ ပြောပြောဆိုဆို သူက နေရာမှ ထလိုက်သည်။ ။ ကားကလည်း မှတ်တိုင်တွင် ထိုးရပ်နေပြီမို့ သူလည်း ကပျာကရာ ဆင်းသွားသည်။ ။

သူ ဆင်းသွားသဖြင့် သူ့နေရာ ကားပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ ကျွန်တော် ရောက်သွားသည်။ ။ ကျွန်တော်သည် ကားထွက်ခါနီး ပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းပြုကာ သူ့ကို တစ်ချက် စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။ သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်နေသည် နှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံသွားကြသည်။ ။ ကားထွက်သည် အထိ သူ ငေးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

ဇာတ်လမ်းက မဆုံးချင်သေးသော်လည်း ပြည်ဖုံးကားချလိုသူက ဇွတ်အတင်းချသွားပြီ ဆိုတော့လည်း နိဂုံးချုပ်ခဲ့ရပါလေပြီ။

ရှိစေတော့ မိန်းကလေးရယ်၊ ရှိပါစေတော့။

တစ်နေ့။

ကျွန်တော့်ထံသို့ မမျှော်လင့်ဘဲ အိမ်လိပ်စာနှင့် စာတစ်စောင် ရောက်လာသည် ။ စာအိတ်က ပြာပြာ၊ လက်ရေးက ဝိုင်းဝိုင်း၊ သည် စာအိတ်နှင့် သည် လက်ရေးကို တစ်ဖန် ပြန်မြင်ရပြီဆိုတော့ ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးသွားသည် ။ စိတ်ထဲမှ လည်း အံ့အားသင့်သွားသည် ။ အခြေအနေ အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရပြန်သည် ။

ကျွန်တော်သည် စိတ်ကို အတည်ငြိမ်ဆုံးထား၍ သူ့စာကို ဖောက်ဖတ်လိုက်မိသည် ။

အစ်ကို

မမျှော်လင့်ဘဲ မိုး စာကို ဖတ်လိုက်ရတော့ အစ်ကိုတစ်ယောက် မိုးအပေါ် အံ့ဩသွားလေမလား၊ ဒါမှ မဟုတ် နာနာကြည်းကြည်း မုန်းတီးတဲ့ နှလုံးသားနဲ့ များ ဆုံးအောင်မဖတ်ဘဲ လွင့်ပစ် လိုက်လေမလားလို့ အမျိုးမျိုးအတွေးပွားမိပါရဲ့ အစ်ကို၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ အစ်ကိုရယ်၊ စာကို ဆုံးအောင်တော့ သည်းခံဖတ်ပါလို့ မိုး အနူးအညွတ် တောင်းပန်ချင်ပါတယ်

။

တကယ်တော့ ဒီစာမျိုး မိုး လုံးဝ မရေးချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မပြောမပြီး

မတီးမမြည်ဆိုသလို မရေးရင်လည်း မဖြစ်တော့တဲ့ အခြေအနေမျိုးမို့ပါ။ အစ်ကိုကတော့ ဘာမှ သိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်တော့ မိုးရဲ့ ဘဝဇာတ်လမ်းက ကိုယ့်ဟာကိုယ် နိဒါန်းစပြီး ကိုယ့်ဟာကိုယ် နိဂုံးချုပ်ရမယ့် အဖြစ်ပါ အစ်ကို။

အမှန်တော့ ဒါတွေဟာ မိုးရဲ့ အပြစ်တွေပါ။ မိုးရဲ့ အမှားတွေပါ။ ဒီအမှားတွေ၊ အပြစ်တွေကို မသိလို့ မဟုတ်။ သိသိနဲ့ မိုက်ခဲ့မိတာပါ။ ဒီလို မိုက်ခဲ့မိတာကလည်း စင်စစ် အစ်ကိုကို သိပ်ချစ်မိလို့ ပါပဲ။ အမှန်လည်း အစ်ကိုကို မြင်မြင်ချင်းပဲ မိုး တွယ်တာမိပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ချစ်ခွင့်ပန်လာတဲ့ နေ့မှာ မငြင်းဘဲနဲ့ အလွယ်လက်ခံခဲ့တာပါ။ သည့်အတွက် အညှာလွယ်သူလို့ ထင်ရင်လည်း မိုး ရင်ကော့ခံရဲပါတယ် အစ်ကို။ ဘာပဲ ပြောပြော အစ်ကိုဟာ မိုးရဲ့ အချစ်ဦးပါ။ အချစ်ဦးမို့လည်း ရူးမတတ် ခံစားရပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကြာလာတော့ မိုး အနေရခက်လာတယ်။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်သာ သိတဲ့ မိုးရဲ့ အဖြစ်က နေမြင့်လေ အရူးရင့်လေပါပဲ။ ဟန်ဆောင်တဲ့ မိတ်ဆွေဟာ ရန်သူထက်ဆိုးတဲ့ စကားလို၊ ဟန်ဆောင်တဲ့ ချစ်သူရဲ့ မေတ္တာတရားဟာ တစ်ဖက်သားအဖို့ ပိုပြီး အန္တရာယ်ကြီးမားစေတတ်တယ်။ ဒီအဖြစ်မျိုးကိုတော့ လုံးဝ မလိုလားခဲ့ရိုး အမှန်ပါ။ ထို့အတူပဲ အစ်ကိုရဲ့ ဖြူစင်သန့်ရှင်းတဲ့ နှလုံးသားကလေး မိုးရဲ့ အယောင်ဆောင်ဘဝတစ်ခုကြောင့် ညစ်ထေးစွန်းပေသွားမှာ ကိုလည်း သိပ်စိုးရိမ်မိပါတယ် အစ်ကို။

ဒီအသိတရား ခေါင်းထဲဝင်လာတာနဲ့ ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်တော့ဆိုပြီး မိုး အစ်ကိုကို တမင် သစ်စိမ်းချိုး ချိုးခဲ့မိတယ်။ ခရီးထွက်စရာ ရှိတယ်ဆိုပြီး လှည့်စားခဲ့မိတယ်။ ကြာရင် မေ့သွားမှာ ပါပဲလို့ တွေးခဲ့မိ

တယ်။

ဒါပေမဲ့လေ ဟိုတစ်နေ့က မမျှော်လင့်ဘဲ နံပါတ် ၁၀ ကားပေါ်မှာ အစ်ကိုကို တွေ့လိုက်ရတော့ မိုး ရင်တွေလှုပ်ရှားခဲ့ရပါတယ်။ အစ်ကိုအမူ အရာနဲ့ အစ်ကို အသွင်အပြင်တွေကို တွေ့လိုက်ပြန်တော့လည်း မိုး ထင်တာမဟုတ်။ တက်တက်စင် မှားတော့တာပါပဲ။ မိုး ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းလိုက်တာ၊ ငိုချင်လိုက်တာ၊ ဒါပေမဲ့ လူတောထဲမှာ မို့ အပူရုပ်ကို ဟန်လုပ်ပြီး အစ်ကိုကို တမင် အကြောင်ရိုက်ပြီး ပြောင်ညာခဲ့မိပြန်တယ်။ အိမ်ရောက်တော့မှ အားရပါးရ ငိုပစ်လိုက်တယ်။

အခုတော့ မိုး တွေးမိတယ်။ ကြာရင် ဒါထက် ဇာတ်ရှုပ်ကုန်မှာ စိုးတာထက် မိုး အတွက် မျှော်လင့်ချက်ထားပြီး အချိန်ကုန်လူပန်း ဖြစ်နေမယ့် အစ်ကိုကို မကြည့်ရက်ရိုး အမှန်ပါ။ ဒါ မိုးရဲ့ စေတနာပါ။

ဒါကြောင့်မို့ မိုးဆက်ပြီး မညာချင်တော့ပါဘူး။ အမှန်ကို ဖွင့်ပြောတော့မယ်။ ဘဝမှန်ကို သိသွားရင် မိုး အပေါ် နားလည်နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်။ တကယ်တော့ မိုးဟာ အစ်ကိုနဲ့ စတွေ့စဉ်ကတည်းက လွတ်လပ်သူ မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။ မိဘနှစ်ပါးရဲ့ စီးပွားရေးကို ငဲ့ပြီး မိမိ မချစ်မနှစ်သက်ပေမယ့် လူကြီးချင်း သဘောတူတဲ့ အရာရှိကြီး တစ်ဦးနဲ့ စေ့စပ်ခြင်း ခံထားရတဲ့ သူတစ်ဦးပါ။ ဒါပေမဲ့ စေ့စပ်အပြီး သူလည်း နိုင်ငံခြားကို ဘွဲ့တစ်ခု ထပ်ယူဖို့ ထွက်သွားရတယ်လေ။

ဒီအချိန်မှာ ပဲ မိုးလည်း ကိုယ့်ဘဝကို ထွက်ပေါက်ရှာတဲ့ အနေနဲ့ ပညာရေးကို အကြောင်းပြပြီး ညကျောင်း ဆက်တက်ဖို့ မိဘတွေထံမှာ ခွင့်ပန်ခဲ့တယ်။ ဒီမှာ တင် အခြေအနေက အစ်ကိုနဲ့ ရေစက်ဆုံဖို့ ဖန်တီးပေးလိုက်တာပါပဲ။

ဒါနဲ့ များ အစကတည်းက ဘာဖြစ်လို့ အဖြစ်မှန်ကို ထိမ်ချန်ခဲ့ရတာ

လဲလို့ မေးစရာရှိပါတယ်။ ပြောခဲ့ပြီကောကွယ်။ ဒီက တိတ်တခိုးနဲ့ စတင် မြတ်နိုးမိခဲ့သူပါလို့ ၊ ချစ်မိတော့ ညာမိတယ်။ ညာမိတော့လည်း မှားမိပြန်တယ်။ ခုတော့ ဒီအမှားတွေရဲ့ ဒဏ်ကို အပြန်တစ်ရာမက ခံစားနေရပါပြီ။

မိုး နားလည်ပြီ အစ်ကိုရေ၊ အရာအားလုံးဟာ ချစ်တာတစ်ခုတည်းနဲ့ မပြီးနိုင်ဘူး မဟုတ်လား၊ တစ်ဖက်က ကြည့်ပြန်တော့လည်း တစ်သက်လုံး ပြုစုစောင့်ရှောက်လာတဲ့ မိဘတွေရဲ့ ကျေးဇူးတရားကို ထောက်ထားငဲ့ညှာရဦးမယ်လေ။ သမီးလိမ္မာကြီး ဖြစ်ချင်လွန်းလို့ ရယ် မဟုတ်ပေမဲ့ အခြေအနေက ဖန်လာနေပြီကိုး။

ခုတော့ သူလည်း နိုင်ငံခြားက ပြန်ရောက် လာပြီလေ၊ တိုတိုပြောရရင် မိုးဟာ အိမ်ထောင်သည် ဘဝ ရောက်ခဲ့ရပြီပေါ့၊ သည် ဘဝ သည် အခြေ ရောက်မှ တော့ နှလုံးသားနဲ့ သစ္စာတရားကို ခွဲခြားနားလည်ရတော့မယ်လေ။ ဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်မလာခဲ့ပေမဲ့ ဖြစ်လာတဲ့ ဘဝမှာ ပဲ မချစ်သော်လည်း အောင့်ကာနမ်း၊ မနမ်းသော်လည်း ပင့်သက်ရှူဆိုတဲ့ မူကို လိုက်နာကျင့်သုံးဖို့ မိုး ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ အစ်ကို။

တစ်ချိန်တစ်ခါက မလိမ္မာလို့ အလည်လွန် လမ်းမှားခဲ့တဲ့ အမိုက်မကိုသာ အစ်ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါစေလို့ ။

တွယ်တာမိခဲ့တဲ့

မိုး

"သြော်-ဖြစ်ရလေ မိုးရယ်"

သူ့စာကိုဖတ်ပြီး သည် မျှသာ ကျွန်တော် ရေရွတ်လိုက်မိပါသည် ရင်

ထဲမှာ လည်း နင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရပါသည်။ ။ သူ့အကြောင်းကို တွေးလိုက်
မိတိုင်း စိတ်ထဲမှာ မကောင်း၊ ရင်ထဲမှာ လည်း တမြည့်မြည့် တငွေ့ငွေ့။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ အဖြစ်က သစ်ခြောက်ခက်တစ်ခက်နှင့်
ငှက်ကလေး တစ်ကောင်တို့ ၏ အဖြစ်နယ် ဘာမျှ မခြားနား။

မျက်စိလည် လမ်းမှားပြီး အလည်လွန်သွားခဲ့သည့် ငှက်ကလေးက
တော့ အသိတရားရကာ ဌာနေသို့ ပျံသွားခဲ့ပါလေပြီ။

သို့သော် သို့သော် ...။

ငှက်ကလေး ပျံထွက်သွား၍ အခိုနားခံခဲ့ရသည့် သစ်ခြောက်ခက်က
လေး ချောမှာ မူ အထီးကျန်ဘဝနှင့် တုန်လှုပ်ယမ်းခါလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့ရ
ရှာပါသည်။ ။

ထို့အတူ

ကျွန်တော့် ဘဝမှာ လည်း

ကျွန်တော့် ရင်မှာ လည်း ...။

[မေလ၊ ၁၉၇၉ ခုနှစ်၊ သပြေတေးမဂ္ဂဇင်း]